

ÖNSÖZ KİTAP SERİSİ YAYINLANDI

Önsöz Dergisi yeni yıla yeni kitaplarıyla merhaba diyor!

Önsöz Dergisi'nin yazarlarının yazı dizileri sizler için kitaplaştırıldı. Devamı gelecek olan bu serinin ilk üç kitabı siz okuyucularımız ile buluşmak için bekliyor.

Sıla Erciyes'ten Hasat Zamanı, Özgür Güven'den Tarihsel Gelişmelerin Sanata Yansıması, D.Dağlı'dan Sanata Dair Notlar-2 serimizin ilk üç kitabı olarak basıldı.

Kitaplara ulaşmak için bize mesaj ulaşabilir ya da onsozdergisi@gmail.com'a mail atabilirsiniz.

Keyifli okumalar diliyoruz!

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

16 - 30 Ocak 2019 / S 66 / 1 TL

Seçim rüşveti ithamları altında hükümet birbiri ardı sıra ekonomi paketleri açıklıyor. Asgari ücrete yaptığı "müthiş zam" ardından KOBİ'lere neredeyse 22 milyar TL'yi bulacak bir kredi müjdesi verdi. Yetmedi, kredi kartı borçluların kurtaracak krediyi de devreye soktu. Böylece Halk ve Ziraat Bankaları üzerinden seçim hamlesini yapmış oldu.

Verilen bu rüşvetlerin seçime yansımalarının ne olacağı ayrı bir konu. Ama bunun emekçi halkın durumunu iyileştirmede neredeyse hiçbir etkisinin olmayacağını aklı başında tüm iktisatçılar dile getiriyor. Dahası, atılan bu adımların giderek derinleşmekte olan krizin emekçiler açısından en ufak bir hafifletici etkisi olmayacak. İflaslar ve borç ödeme ertelemeleri hız kesmedi. Ülker, Doğuş gibi en büyükler dahi vergi ve kredi borçlarının yeniden yapılandırılması için başvurular. Tek başına bu durum bile, ekonominin nasıl bir uçuruma yuvarlanmakta olduğunun göstergesi.

İşçi ve emekçilere gelince... İnşaat sektöründeki iflaslar ve konkordatolar sonrası kısa sürede onbinlerce işçi işinden oldu. Organize Sanayi Bölgelerinde pek çok işletme işçilerinin çoğuna yol vermiş durumda. İşsizlik tüm işçilerin günlük yaşamlarının bir parçası. Ücret alamamak, ücretsiz izne çıkarılmalar, çalışma şartlarının sürekli kötüleşmesi... Sınıf her yerde eylemde. Sadece haber olan işçi eylemlerine bakıldığında bile ülkenin her yerine yayılmış irili ufaklı, kimi tekil, çoğu dağınık, sayısız eylem var. İstanbul, İzmir, Bursa, Bolu, Adana, Kocaeli, Manisa, Bartın, Mersin, Bingöl, Eskişehir, Zonguldak, Amasra, Muğla, Urfa, Ankara, Aydın, Antep, Van, Malatya, Antakya, Tekirdağ, Kütahya, Sakarya, Çanakkale, Tokat, Düzce, Şırnak... Liste böyle uzayıp gidiyor. 2018 boyunca pek çok il ve ilçe merkezinde çok sayıda işçi eylemi, gösteri, grev, direniş vb oldu. Bu kadar yaygın eylem coğrafyası mevcut şartların her türlü irade ve niyetten bağımsız olarak emekçileri harekete geçmeye zorladığını gösteriyor. Hareketin kökü sanıldan daha derin. Hiçbir palyatif hamle bu şartları

ortadan kaldıramaz. Bu kendiliğinden kaynama ve en son İzmir örneğinde görüldüğü türden kabarış, engellenemez!

Ne yapmalı? Geniş işçi ve emekçi kesimlerin en temelde ekonomik gerekçeler ve taleplerle sürekli harekete geçmeleri bir gerçeklik değilmiş gibi, nesnel hayatın kendisi kendiliğinden bu hareketi yeniden ve yeniden yaratmış gibi "ekonomik ajitasyon" ile bu türden "hareket yaratma" peşinde koşan yaygın ekonomizm ve sendikalizm akımının aksine, temel politik faaliyetimiz, tüm emekçi kesimlere mevcut durumun bir devrim için sürekli olgunlaşmakta olduğunun açıklanmasıdır; "kitlelere devrimin zorunluluğunu anlatmak, onlara devrim çağrısı yapmak, uygun örgütleri yaratmak ve şiddete dayalı mücadelenin çeşitli yöntemleri ve 'tekniki' üzerine en somut biçimde hiç çekinmeden konuşmak bizim mutlak görevimiz ve boyun borcumuzdur."

Hareketin dinamikleri hızla genişleyen emek çevrelerini avuçlarımıza almamıza izin vermiyor, vermeyecek. Eski dar, sıkı hareket tarzı yangın yerine dönüşmekte olan emek hareketini kucaklamakta başarısız olmaya mahkum. En militan genç işçilere gitmek, onların önünü açmak, inisiyatifine güç katmak, alabildiğine gevşek işçi çevreleri ve geniş işçi komiteleri ile ilintilenmek gerek. Hiç çekinmeden, duraksamadan bu kesimlere gitmek, bu kesimlere devrimci durumun derinliğini, devrimin zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını anlatmak, devrim için gereken "zora dayalı mücadelenin yöntemleri" üzerine hiç çekinmeden konuşmak, onları bu politikaya kazanmak gerek. Her sınıf bilinçli işçi işyerinde, mahallesinde, sanayi bölgesinde işçi komitelerinin oluşması ve güçlenmesi için maksimum çabayı göstermeli. Mevcut devrimci şartlar komitelerin kalıcılığının nesnel zeminidir. Yaratılan her örnek hızla yayılacaktır. Proletaryanın devrimci programının sürükleyici maddi güce dönüşeceği yer burasıdır.

>>Editör... DEVİRİME DOĞRU

Geminin su almaya ve batmaya başladığı farelerin telaş, panik içinde, alalacele gemiyi terketmeye başlamalarından anlaşılır. "Batmakta olan gemiyi önce fareler terk eder" sözü buradan gelir.

Son günlerde tekeller kapitalist düzeni bir gemiye benzeten bizzat burjuva sınıfın temsilcileri oldu. Onlar, adını koymadan, burjuva düzeni bir gemiye benzeterek, "hepimiz aynı gemideyiz" sözüyle, bir yandan geminin batmakta olduğunu dolaylı olarak itiraf ediyorlardı, diğer yandan da emekçi sınıfları korkutarak "fedakarlık" yapmaya yani, baskı ve sömürüye, zamlara, boyun eğmeye, eylem, isyan, ayaklanma gibi egişimlerden uzak tutmaya çalışıyorlardı.

3

Devrimin Temel Bir Koşulu

C.Dağlı

2

Gerçek Gündeme Dair

İ.Cevat Çetiner

4

Yürekte Ve Beyinde Devrimci Olmak

Ali Varol Günel

5

İşsizliğin Çaresi Yok Mu?-1

8

Yarım Kalan Bir Düşü
Tamamlamaya Geldik

Kenan Kızıl

11

DEVİRİMİN TEMEL BİR KOŞULU

G.DAĞLI

BAŞYAZI

Ezilen ve sömürülenlerin kapitalizme karşı mücadelede, birleşmesi, yakınlaşması ve kaynaşması irili ufaklı ayaklanmalarla, kesintisiz fabrika ve sokak eylemleriyle ileri boyutlar kazandı. Sadece birkaç ülkeyle sınırlı olmayan, bütün kapitalist dünyada gelişen, yoğunlaşan bu eğilim ve pratik yönelim toplumsal devrimin bir koşuludur. Her yerde, bu koşulun hızla gerçekleştiğini görüyoruz.

Genelde, insanlığın yakınlaşması ve kaynaşmaya doğru ilerlemesi, tarihin bir eğilimidir. Üretici güçlerde büyük ilerleme, büyük sanayinin gelişimiyle, dünya pazarının oluşması tüm ulusları birbirine bağladı; karşılıklı olarak bağımlı hale getirdi. Gerçek dünya tarihi bu gelişmeyle başlar. Fakat bu, henüz, insanlık dışı koşulların üzerinde yükselen bir dünyadır. Eski dünyaya, onun insanlık dışı koşullarına son vermek dünyayı insanal bir dünyaya dönüştürmek, dünya proletaryasının devrimci tarihsel görevidir.

İnsanların birbirine yaklaşmasını sağlayan tek etkenin maddi koşulların gelişmesi olduğunu söylemek dar bir yaklaşım olur. Bu, dar bir yaklaşım olduğu gibi, tarihi gerçeklere de aykırıdır. Maddi koşulların gelişmesi, toplulukları, halkları, ulusları birbirine yakınlaşmasında son durumda belirleyici etkindir fakat tek etken değildir. Dünya edebiyatının, sanatın, sinemanın çok büyük etkisi var. Dünya edebiyatının, dünya sinemasının insanları yakınlaştırması ve bunun yarattığı farklı ülkelerde yaşayan insanların kültürlerinin kaynaşması, halkları birbirlerine düşman yapmaktan isteyen şovenlerin, burjuvazinin işini çok daha zorlaştırmıştır.

Ama gelişme burada durmadı; daha ileri gidildi. Önce TV, sonra da internet ve cep telefonu, yani kitle iletişim sistemi sinemadan çok daha fazlasını yaptı. Dünyanın her köşesindeki insanları birbirine bağladı. Eskiden insanların birbirleriyle teması geçmesi yılları, ayları, haftaları alırdı. Şimdi günlük, saatlik, dakikalık süre içinde sağlanıyor. Burada belirtmek gerekir ki, kabalastırıldı / sığ biçimde yaklaşıldığı gibi, insan ilişkisi yalnızca sanal ortamla sınırlı değil ve olmaz da.

Sanal olan, gerçek bir ilişkiye canlı insan ilişkisine dönüşme gereği duyar. Bu, eylem sırasında kendini çok açık olarak gösteriyor. Sanal bağlantı, eylem çağrısıyla dünya genelinde büyük pratik eylemlere dönüşebiliyor. Bu çağrılarla, insanlar dünyanın sokaklarını dolduruyor. Yani kitle iletişim araçları ve bunun amaçları bir etkinlik olarak, toplumsal amaçlarla yapılmamasıyla, tarihi hızlandırıcı bir rol oynuyor. Kitle iletişim araçlarının toplumsallaştırıcı rolü göz ardı edilmemelidir.

İşçilerin sendikalarda örgütlenmesi, güçlerini birleştirmesi ve sermayeye karşı ortak savaşması; emekçi sınıfı, sınıf savaşında kenetler ve güçlü konuma getirir. İşçi sınıfının birleşmesini sağlayan ve kaynaştıran diğer bir sınıf örgütü, işçi komite ve konseyleridir. Birçok ülkelerde çeşitli ad altında örgütlenen emekçiler, kadınlar ve gençlik, militan örgütlenmesi ve eylemleriyle, hareketi daha ileriye taşıyor. Belirtmeye bile gerek yoktur ki, hareketin daha ileriye ve oradan devrime kadar varması proletaryanın devrimci rolünü oynamasına bağlıdır.

Kitlelerin güç, olanak ve enerjilerini birleştirdikleri tek araç, buna denk gelen örgütler değildir; eylemler, isyan ve ayaklanmalar da bu araçların başında gelir. Küresel iç savaş, isyan ve başkaldırı, zincirleme bir patlama gösteren dünya devriminin önemli bir koşuludur.

Proletaryanın, uluslararası sermayeye karşı mücadelede kardeşçe birliğinin sağlanmasında Enternasyonal'in (I, II ve III Enternasyonal) tartışması bir yeri var. Dünya proletaryasının enternasyonal ilişkileri daha sonra örgütsel bir biçim almaya da pratikte devam etti. Enternasyonal ilişkilerin kurulmasında ve örgütlenmesinde asıl rolü dünya komünist hareketi üstlendi. Proletaryanın enternasyonal mücadelesi ve militan dayanışması bugün de eylemsel temelde

Genelde, insanlığın yakınlaşması ve kaynaşmaya doğru ilerlemesi, tarihin bir eğilimidir. Üretici güçlerde büyük ilerleme, büyük sanayinin gelişimiyle, dünya pazarının oluşması tüm ulusları birbirine bağladı; karşılıklı olarak bağımlı hale getirdi. Gerçek dünya tarihi bu gelişmeyle başlar. Fakat bu, henüz, insanlık dışı koşulların üzerinde yükselen bir dünyadır. Eski dünyaya, onun insanlık dışı koşullarına son vermek dünyayı insanal bir dünyaya dönüştürmek, dünya proletaryasının devrimci tarihsel görevidir.

sürüyor. Enternasyonal dayanışma, burjuvaziye karşı savaşında proletaryanın etkin bir silahı ve üstünlüğüdür. Toplumsal devrimi hızlandırıcı bir araçtır.

20. yüzyıl, toplumsal devrimler yüzyılıdır. Ezilen ve sömürülen yığınların toplumsal çelişkileri çözmek için, tüm zamanlarının en büyük devrimci atılımını yaptığı, devrimci dönüşümler yüzyılı. Emegün tam kurtuluşu hedefiyle kitlelerin birleşmesi, yakınlaşması ve kaynaşmasının en ileri düzeye vardığı bu yüzyıldan söz ediyoruz. Yüzyıl, olaylar bakımında yoğun geçti. 20. yüzyıldan bugüne kadar gelen tarihsel dönem, olayların yoğunluğu bakımından dünyanın en zengin olaylar dönemi oldu. Olaylar yönünden tarihin en zengin dönemi, tarihin en devrimci dönemi ve tüm zamanların en büyük devrimlerinin gerçekleşmesiyle sıkı sıkıya bağlantılı içindedir.

Daha önce, yüzyılları alan büyük toplumsal değişiklikler, 20. yüzyılın birkaç on yılı içinde -1917-1960- gerçekleşti. Birkaç gasp edicinin halk kitlelerini mülksüzleştirme yüzlerce yıl sürdü ama 20. yüzyılın toplumsal devrimlerinde gaspedicilerin halk yığınlarınıca gasbedilmesi (mülksüzleştirilmeleri), devrimin birkaç yılı içinde gerçekleşti. Kısa-cası devrimler bir kaç yıl içinde gerçekleşti. Devrimci krizi, devrime çevirmek... İşte dönemin devrimci taktiğinin özü budur.

toplumsal dönüşümlerinin çok kısa sürede gerçekleştiği çağ olarak gelişti.

Türkiye ve Kürdistan'ın son yarım yüzyıllık tarihi, kendi sınıflar mücadelesi tarihinin olaylar yönünden en bol olaylı dönemi

oldu. Olayların bu denli yoğun ve yaygın olması, kesintisiz olarak sürmesi yeni bir devrimin güncelliğini ortaya koyuyor. Gezi Haziran Halk Ayaklanması ve 6-8 Ekim halk ayaklanması yalnızca olayların zenginliğini göstermekle kalmadı, kitlelerin devrimi gerçekleştirebileceğini de gözlerinin önüne serdi. İşçi sınıfı ve kapitalizm tarafından ezilen tüm kitleler, devrimi gerçekleştirmeye noktasına gelmişken, alt düzeyde mücadelelerle yetinmek, açık olarak devrime sırt çevirmektedir.

Kapitalist dünyada olayların beklenmedik biçimde ve ani olarak patlak vermesi süreklilik kazandı. Kapitalizme karşı gelişen eylemler ve daha üst biçimi olan ayaklanmalar ne kendiliğinden duruldu, ne de gerici burjuva şiddetle ortadan kaldırılabildi. Olayları yaratan toplumsal, maddi koşullar ortadan kaldırılmadıkça, olaylar bu temel üzerinde yeniden ve yeniden ortaya çıkarlar. Üstelik devrimci dönemlerde, her şey çabuk su yüzüne vurur. Kitlelerin başkaldırısı bu koşullarda her bastırıldığında, fazla ara

Burjuvazinin cephaneliğinde çok büyük boyutlara ulaşan ekonomik krizi çözecek araçlar kalmadı, fakat aynı durum, toplumsal devrim için yeni olanaklar sunuyor.

Kapitalist toplumda olanlar yalnızca ekonomik krizle açıklanamaz. Olan şey, toplumsal sistemin devrimci krizidir. Derin devrimci krizdir. Devrimci krizi, devrime çevirmek... İşte dönemin devrimci taktiğinin özü budur.

"Kadınlar Susmayın"

Bu yazıyı size içimde koca bir yangınla yazıyorum. Yüreğimde öyle büyük bir sancı hissediyorum. Çünkü her gün bu olayı yaşamış binlerce kadın izliyorum.

Ben çocukluğumda hep baskıcı şekilde büyüdüm. "Öyle yapma ayıp", "kızlar böyle oturmaz", "millet görse ne söyleriz". Buna benzer bir çok cümle. Aile sevgisi nedir bilmeden 7 yıl babasız büyüdüm. Annem tek başına sayılabilecek şekilde büyüttü bizi. 17 yaşında evlendim. Bir çıkış kapısıydı benim için, annem babam gibi olmayacaktım. Şiddetle büyümeyecekti çocuklarım. Sevgiyi, merhameti bileceklerdi.

17 yaşın sonlarında oğlumu aldım kucağıma. Farklıydı her şey. Çocuktu ve bir çocuğa bakmak zorundaydım. Tıpkı annem gibi, tek başıma büyütüyordum oğlumu. Yorgundum, üstesinden gelemediğim çok şey vardı, ama anneydim. Güçlü olmak zorundaydım. Öyle de oldu, üstesinden geldim her şeyin. 6 yaşında şimdi oğlum. Merhametli, sevgi dolu bir çocuk.

Tam "büyüdüm artık güçlü bir kadımdım" derken çıkış kapısı olarak gittiğim ev kabusum oldu. Eşimin

kardeşinden abim dediğim insandan gördüm tacizi,

sustum. Susmak zorundaymışım gibi hissettim. Ağladım, anlatmak istedim. Çocuktu daha; ne söyleyecektim. Ya beni suçlarsa kime ne anlattım. Bu böyle susarak devam etti, etmeye de devam ediyordum. Toparlanamadım da. Zaten uzaklaşmıştım onlardan.

Şimdi-lerde panik, kimseye

güvenmeyen, karanlıktan korkan biri kaldı geriye. En kötüsü de güvensizlik. Devlete, sisteme, adalete, kimseye güvenim yok. Bir fabrikada çalışmaya başladım. Ayaklarımın

üzerinde durmak istiyorum, tabii buna müsaade edilebilirdiği

kadar.

Çalıştığım yerdeki kadınlarla konuşuyorum ara sıra, herkes ne kadar habersiz her şeyden. Bir "mecburuz" tutturmuş gidiyorlar. Üzüliyorum hallerine "bir kadın böyle olmamalı" diyorum, "güçlü durmalı, bilmeli hakkını, baş kaldırmalı". Hepsini sindirilmiş, korkutulmuş. Herkes böyle yetiştirilmiyor mu zaten; kadınlar ne yapsa ayıp! Kadınlar susmalı, bir şey bilmemeli, çünkü kadın bilirse çocuğu da bilir, gelecek nesil de bilir! Oysa kadın susmamalı. Bazı geceler düşünüyorum, farklı olabilir miydi? Susmazsam ne değişirdi? Böyle bir olayın izlerini silmek kolay değil, bunları yazmak da. Ama susmakta çözüm değil.

Şimdi bunları yaşamış binlerce kadına sesleniyorum: Siz susmayın! Siz benim yaptığım hatayı yapmayın! Çevrenizdekileri bilinçlendirin, onlara yardımcı olun!

Biz güçlüyüz, güçlü kadınlar! Bir Kadın İşçi

Editör

DEVİRİME DOĞRU

Baş tarafı 1. sayfada

Sadece bu da değil. MHP'nin başındaki faşist, ayaklanmaya, isyana kalkışacak emekçi sınıfları, ezilen halkları, devrimci güçleri, "x, 12 Eylül öncesi şartları bu mankurlara ikazla hatırlatmayı tarihi bir görev addederim. Fransa'ya baştan ayağa saran ve diğer Avrupa ülkelerine sıçrayan sarı yelek terörüne özenen varsa, bunun bedelini çok ağır ödeyeceklerini de şimdiden ifade etmek isterim. Sarı yelek giyen çıplak yatmayı göze almaz. Bu işin şakası yoktur. Mesele beka meselesidir." sözleriyle açıkça tehdit etmeye kadar vardırı. Egemen sınıfın, onun politik güç ve temsilcilerinin korku, panik ve telaşını bundan daha iyi gösterecek söz bulunmaz.

Evet, tam da faşist Bahçeli'nin söylediği gibi, "bu işin şakası yoktur", "Mesele beka (varlık-yokluk) meselesidir".

Sömürücü sınıfın borazanlarının bu çabaları bir yana, teknelci kapitalist düzenin, politik, askeri, eğitim vb kurumları dahil, bütün kurum ve kuruluşlarıyla batmakta olduğu kesindir. Bu gözlem ve değerlendirme artık emperyalist basın ve çevreler tarafından da dile getiriliyor ve teknelci burjuva düzeni bekleyen tehlikenin büyüklüğüne dikkat çekmeye çalışıyorlar.

Emperyalist çevreler, emperyalist kapitalist sistem zincirinin önemli halkası durumundaki Türkiye'nin içinde bulunduğu "Çöküş/yıkım" tehlikesinin boyutlarını sermaye kaçışı ve beyin göçü istatistiklerine bakarak anlamaya çalışıyorlar. Örneğin, bir haber sitesi, Sabancı ailesinden

bireyler "liste başı" olmak üzere kalburüstü zenginlerin, burjuvaların Malta başta olmak üzere başka ülke vatandaşlığına geçişlerini haber yapmış. Sabancı ailesinden bireylerin tepede yer aldığı listede kimler yok ki! Ünlü ilaç şirketi Abdi İbrahim'in sahiplerinden tutalım da, Esas Holding'in sahiplerine kadar uzun bir liste.

Servetleriyle birlikte Malta devleti vatandaşlığına geçen bu burjuvaları, örneğin, Hollanda ve başka emperyalist ülkelere "sürüler halinde" gerçekleşen "beyin göçü" eşlik ediyor. Hollanda Göç Ve Vatandaşlık Kurumu (IND)'nin verdiği bilgilere göre, "2016 yılında Türkiye'den 540 kişi beyin göçü kapsamında Hollanda'ya gelirken, 2017'de bu sayı 780'e çıktı. 2018'in ilk 11 ayında ise Türkiye'den 1020 yüksek eğitilmiş Hollanda'ya iş başvurusu" yapmış.

Küresel Varlık Göçü İncelemesi'nin (Global Wealth Migration Review) Türkiye'ye ilişkin verdiği "2016 ile 2017 yılları arasında, Türkiye'nin varlıklı diliminin yüzde 12'sine denk gelen, en az 12 bin dolar milyoneri, servetini yurt dışına aktardı" bilgisini verdikten sonra Amerikan New York Times gazetesi ortadaki tabloyu şu sözlerle özetliyor: "Eğer tarihte, ülkelerin yaşadığı önemli yıkımlara bakılırsa, bu yıkımların öncesinde varlıklı insanların o ülkeden göç ettiği görülür."

Emperyalistler buna "yıkım" diyor; sınıf savaşındaki doğru kavram ise "devrim"dir. Onun için New York Times'ın dilindeki "yıkım" kelimesini biz rahatlıkla "devrim" olarak çevirebilir ve anlayabiliriz. Yani, büyük burjuvaların ve orta

sınıfların eğitilmiş kesimlerinin Türkiye'den "sürüler halinde" (Bu kavram NYT'a ait) kaçışı tarihte yaşanan bütün devrimlerin öncesinde görülen bir durumdur.

Devrim öncesi bir durum yaşıyor. Ekonomik ve politik kriz devrimi güncel/pratik sorun haline getirdiği gibi devrimin toplumsal tabanını da genişletiyor. "Beyin göçü" olarak tanımlanan, orta sınıfların eğitilmiş kesimlerinin bir kısmının çareyi emperyalist ülkelere kaçışta bulması, bir toplumsal kesim olarak "orta sınıf"ın tümünün kaçtığı anlamına gelmiyor. Aksine, bu gösterge, orta sınıfların ekonomik olarak çöküş ve panik içinde olduğunu, küçük bir kısmı kurtuluşu kaçışta bulurken ana gövdenin giderek proletarya saflarına yaklaştığını ve teknelci kapitalizme, onun politik iktidarına, yani dinci faşist iktidara ve faşist devlete karşı mücadele eğilimi içine girdiğini gösterir.

Orta kesimlerin ekonomik durumu çok hızlı biçimde dibe vuruyor. Organize Sanayi Bölgelerinde faaliyet gösteren küçük ve orta boy işletme sahibi küçük kapitalistleri bu kategorinin tipik temsilcileri olarak ele alırsak, bunların çok hızlı ve büyük bir çöküş içinde olduklarını, korku, tedirginlik ve panik olarak tanımlanabilecek bir ruh haline girdiklerini, çıkış yolu bulmak için toplantı üzerine toplantı düzenlediklerini biliyor/görüyoruz. Özel olarak dinci faşist iktidarın, genel olarak karşı-devrim cephesinin toplumsal tabanı daralırken, devrimin toplumsal ordusu genişliyor.

Derin bir gelecek kaygısı yaşayan işçiler, emekçiler, gençlik huzursuz, öfkeli, tedirgin.

Şimdi bunlara küçük ve orta boy işletme sahipleri, bu işletmelerde çalışan yüzbinlerce işçi, bu işçilerin aileleri, küçük dükkan sahibi, küçük tarlasını kaybetme kaygısı yaşayan küçük köylü, küçük üretici, tarım emekçisi eklenmiş durumda. Bütün bu toplumsal kesimlerin yaşadığı kaygı, korku, tedirginlik, gerilim ve öfke sizinle konuştuklarında anında hissediliyor.

Çıksızlık duygusu bütün bu kesimleri getiriyor ve bu gerilim bir patlamayı bir an meselesi, bir bahane meselesi haline getiriyor. Organize Sanayi Bölgelerinde, inşaatlarda, fabrikalarda çalışan genç işçiler arasında militan, gözünü budaktan sakınmayan bir ruh hali yayılıyor.

Ortam bir kıvılcımla tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüşmüştür. Leninistler, emekçi sınıflara, ezilen halklara, işçi gençliğe giderek ve onlarla canlı, somut ilişkiler kurarak teknelci egemenlik bir devrimle yıkılmadan yaşamsal sorunlarının hiç birinin çözülmemeyeceğini anlatırlar. Bütün yaşamsal sorunların çözümü için atılması gereken ilk adım teknelci burjuva egemenliğin bir devrimle yıkılması ve yerine devrimci-demokratik bir iktidarın kurulmasıdır. Bunun dışında hiç bir gerçek çözüm yoktur.

Devrimin kaçınılmazlığını, gerekliliğini, zorunluluğunu; devrimin artık pratik, güncel bir mesele haline geldiğini ve kapımızı çalmakta olduğunu anlatmak günümüzün acil görevidir. Bu görevi sadece ve sadece Leninistler yerine getirebilir.

Diyarbakırlılar Amed Zindanına Yürüdü

HDP Diyarbakır İl Örgütü, Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle 64 gündür süresiz dönüşümsüz açlık grevi eylemini sürdüren Leyla Güven ile cezaevlerinde devam eden açlık grevlerine dikkat çekmek için, dün Vedat Aydın Konferans Salonu'nda bir halk toplantısı gerçekleştirdi ve Diyarbakır zindanına yürüdü.

edildi. Bunun üzerine Remziye Tosun, Saliha Aydeniz ve Musa Farisoğulları, Karacaadağ Caddesi üzerinde yolu trafiğe kapatarak, oturma eylemine başladı. Polis onları da darp ederek yoldan uzaklaştırmaya çalışmasında tepki gösteren halk da darp edildi.

Bu esnada cezaevine yürümek isteyen 3 kişi de darp edilerek gözaltına alındı. Bunlara rağmen kitle ısrarla yürüdü ve Diyarbakır Zindanına ulaştı. Kitle, cezaevi önünde "Leyla Güven Onurumuzdur", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atarak zılgıtlar çekti. Cezaevi önünde polis ablukasına rağmen açıklama yapan HDP'li vekil Semra Güzel, saldırdı ve gözaltıları protesto ederek, Leyla Güven ve açlık grevindeki tutsakların taleplerinin kabul edilmesini istedi.

10 Ocak itibarıyla, cezaevlerinde en az 226 tutsak, tecridin kaldırılması talebi ile süresiz dönüşümsüz açlık grevinde.

24 Hapishanede 94 Tutuklu Süresiz-Dönüşümsüz Açlık Grevinde

Marmara Açlık Grevleri Cezaevi İnisyatifi, 31 Aralık günü, Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle 24 hapishanede 94 tutuklu tarafından başlatılan süresiz-dönüşümsüz açlık grevine dikkat çekmek amacıyla Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde basın açıklaması düzenledi.

Eylemde "Leyla Güven Haklıdır! Tecrit Kalkmalıdır!" pankartı açılarak "Tecrit İnsanlık Suçudur", "Direniş Ses Ver", "Leyla Güven Onurumuzdur" dövizleri taşındı. HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Cengiz Çiçek ve parti il ve ilçe yöneticileri, sivil toplum örgütü temsilcileri ve Barış Annelerinin yanı sıra çok sayıda kişi açıklamaya katılarak destek verdi.

Hapishane önünde ilk olarak konuşan Barış Annesi Güler Buğday, Leyla Güven'in irade-

leri olduğunu dile getirerek, "Güven, 54 gündür kendi bedenini açlığa yatırdı. Bunu kendisi için yapmadı. Halklara yönelik baskılar, zulümler kalksın diye kendi bedenini ölüme yatırdı. Bir çok siyasi tutsak da tecridin kalkması ve bu baskıların sona ermesi için açlık grevine girdi. Biz Barış Anneleri olarak bu ülkede hep barış istedik istemeye de devam edeceğiz" dedi.

Kurumlar adına basın metni

okuyan HDP Sultangazi İlçe Eşbaşkanı Zübeyde İnce Tecridin insanlık suçu olduğunu altını çizerek "Sayın Abdullah Öcalan'ın 3 yıldır yakınlarıyla görüşmesine izin verilmiyor. Mutlak tecrit sistemi dünyanın hiçbir ülkesinde görülmemeyen, hiçbir hukuk metninde yer almayacak kadar büyük bir suçtur" dedi.

Leyla Güven'in açlık grevinin 54'üncü gününe girdiğine dikkat çeken İnce, "Aynı taleplerle Türkiye'nin dört bir tarafında 24 ayrı cezaevinde 94 tutuklu bedenini açlığa yatırdı. Bu sayıların önümüzdeki günlerde devam edeceğine de inanıyoruz" dedi.

Eylem "Leyla Güven Onurumuzdur", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları ve zılgıtlarla sona erdi.

Sarı Yelekliler Fransa Sokaklarından Ayrılmıyor

Fransa'da sarı yelekliler, 2. ayında da Fransa sokaklarında idi. Eylemler Paris, Bordeaux, Toulouse, Lyon, Roen başta olmak üzere bir çok kentte sürüyor. Sarı yelekliler, hükümetin verdiği tavizleri yetersiz buluyor ve hükümeti "halkı küçümsemekten vazgeçmeye" çağırıyor.

Sarı Yelek eylemlerinin öncülerinden Eric Drouet, 2 Ocak akşamı gözaltına alınmış, 10 saat sonra serbest bırakılmıştı. 3 Ocak Perşembe akşamı, "La France en colère" (Öfkeli Fransa) kolektifi, bir açık mektup yayınlamak için "Eğer siz ve benzerleriniz, küçük halkı 'baldiri çıplak' olarak görmeye devam dersanız, öfke nefrete dönüşecek" diye uyardı.

Hükümet ise her geçen gün daha sert açıklamalar yapıyor. Sarı yeleklilerin 12 Ocak günü ypacakları eylemleri yasaklayan ve "yasadışı" ilan eden hükümet, sokağa çıkanların sayısının artmasını engellemiyor. 5 Ocak günü en az 103 kişi tutuklanırken,

Paris sokaklarında polise çıplak yumruklarıyla saldıran eylemci eyleme damgasını vurdu. 37 yaşındaki eski boks şampiyonunun ertesi gün gözaltına alınması daha fazla tepki yarattı.

Ne polisin vahşi saldırıları, ne de dizginsiz gözaltı ve terörü Fransızlara geri adım attıramadı. "8. Perde" de hal-

kın hedefi Ulusal Meclis oldu ve bakanlıklardan birinin kapısı kırılarak ateşe verildi.

"9. Perde" de yasaklama ve tehditlere rağmen daha fazla kişi sokağa çıktı. Birçok büyük ilde eylemler yasaklandı ve kente girişler engellendi. Her şeye rağmen bir çok noktada devlet binaları önünde buluşarak şehir merkezlerine yürüyüşe geçildi.

Polisin de saldırısı daha sert oldu. Bu hafta polis ilk defa tek seferde 6 plastik mermi atabilen multişat tüfeği kullandı.

Bu hafta halkın tepkisi Macron'un "Bazıları hiçbir çaba göstermeden bazı hakları kazanmak istiyor. Devletimiz haklar konusunda eşsiz bir devlet. Ama yalnızca haklar değil ödevler de var. Ve bunun için çaba gösterilmeli" sözlerine idi. Ve ülke genelinde yapılan anketlere göre Fransızların %80'i sarı yeleklileri destekliyor.

Ve evet, bu defa burjuvazi Fransa halkını kolay kolay evine gönderemeyecek...

İran'da Eylemli Gün

İran'da emekçiler yine eylemde.

2 Ocak günü Tahran, Kazvin ve İsfahan'da çalışanlar, emekliler ve öğrenciler sokaklardaydı.

Tahran'da belediye çalışanı mühendisler, maaşların artırılması ve taleplerinin yerine getirilmesi için Tahran Meclisi önünde bir eylem yaptı. Tahran Meclisi Başkanı Mihsin Haşmi, mühendislerin taleplerini dikkate alacağını söyledi.

25 Aralık'ta bir öğrenci otobüsünün Bilim ve Araştırma Üniversitesi'nde kaza yapması sonucu 10 öğrencinin yaşamını yitirmiş, 27 öğrenci yaralanmıştı. Öğrenciler o günden bu yana eylemlerini sürdürüyor. Öğrenciler, olayın sorumlusu olarak İran rejimini görüyor.

İsfahan'da "Yoruluyoruz, savaşıyoruz ve hakkımızı alacağız" sloganıyla eylem başlatan çiftçiler, taleplerinin yerine geti-

riilmemesine ve su sorununun çözülmemesine tepki gösterdi; su sorununun çözülmesini istedi.

Kazvin'de Mexazin Şirketi'nde çalışan 80 işçi, maaşları verilmediği için Kazvin Kaymaklığı önünde eylem başlattı. Şirketin işletmede küçülmesi nedeniyle işçilerin sözleşmeleri sonlandırılmış ve işçiler işsiz kalmıştı.

GERÇEK GÜNDEME DAİR

İ.Cevat Çetiner

İnsanlar yaşamlarını sürdürebilmek için maddi üretimde bulunurken, sürekli olarak kendi toplumsal ilişkilerini de üretirler. Bu toplumsal ilişkiler, insanların üretim-politika-kültür vb. alanlardaki faaliyetleri sırasında ortaya çıkan tüm bağıntı ve etkileşimleri ifade eder. Devrim, bu toplumsal ilişkilerde yaşanan alt-üst oluşun bir sonucu olarak gündeme gelir. Politik üst yapının, toplumsal ilişkilerde gerçekleşen alt-üst oluşun gerisinde kalmasının sonucu olarak, üst yapının çökmesi kaçınılmaz olur.

Devrim, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da 1960'lardan bu yana gündemdedir. Toplumsal ilişkilerde yaşanan alt-üst oluşun sonucu olarak işçi ve emekçilerde, ulus ve ulusal topluluklarda, inanç kesimlerinde, kadınlarda, gençlerde oluşan ekonomik-siyasal-toplumsal talepler politik üst yapı tarafından karşılanamamaktadır. Ve bunun sonucu olarak devrim, burjuva devlete, Lenin'in deyişiyle, "yüzlerce darbe vurmuştur ve sorun sadece yüzüncü mi yoksa yüzonuncu darbeye mi çökeceğidir."

Emperyalizm ve işbirlikçi sermaye, kaçınılmaz olan bu çöküşün önüne geçmeye çabalamakta. Ama bu çaba, beyhudedir. Bir halk devrimi nasıl kararlaştırılmazsa, aynı şekilde onun varlığına son vermekte kararlaştırılmaz.

Bunun içindir ki, ne politik zor (baskı, terör, katliam) politikaları ne de küçük burjuva sol hareketin bir bölümünün (hem de en cüretli kısmının) peyder pey burjuvaziye uzattığı uzlaşma eli, devrimi toplum gündeminden çıkaramamıştır. Aksine, toplumsal ilişkilerdeki alt-üst oluşun derinleşerek devam etmesi, devrimin bir zorunluluk olarak kendini daha fazla dayatmasına ve politik üst yapıya yeni yeni saldırılar düzenlemesine neden olmuştur.

Öte yandan sermaye, kimi dönemlerde, toplumsal ilişkilerde gerçekleşen alt-üst oluşu kendi politik üst yapısı içinde eritmeyi amaçlayan adımlar attıysa da, hepsi başarısızlıkla sonuçlandı. Türk burjuvazisinin ve onun sermayesinin gücü, toplumun politik ve kültürel yapısının ve gelişiminin çok ama çok gerisinde olmuştur her zaman. 1960 anayasası için, bizzat burjuvazinin söylediği, "bu elbise bize bol geldi" sözü, durumun özeti. Ki, burjuvazi bu anayasayı dahi bol görürken, emekçi sınıflar bu anayasanın kendilerine dar geldiğini bizzat mücadele ile ortaya koydular. "Çözüm" sürecinde yaşananlar ise, bu gerçeğin bir başka somutları oldu. Toplumsal ilişkilerde yaşanan alt-üst oluşu politik üst yapı arasındaki uçurum, hiç bir zaman kapanmadı, aksine sürekli olarak arttı.

1970'de devlet faşistleştirildi, 1980'de faşizm kurumsallaştırıldı. 1990'da burjuva iç savaş ilan edildi, 2000'lerde büyük tasfiye-imha savaşı başlatıldı, başkanlık sistemine geçirilerek kurumsallaşmış faşizmin yönetimi kabiliyeti yeniden organize edildi.

Bunun karşısında halkın geldiği nokta her il hatta ilçedeki emekçilerin katılımıyla milyonlara ulaşan kitlelerin gerçekleştirdiği Gezi ayaklanması oldu. Yüzbinlerin, "hepimiz Ermeniyiz" diyerek yürümesi ile 100 yıllık tabunun yıkılması oldu... Onbinlerin LGBT hakları için yaptığı yürüyüşler oldu... Öz yönetim ilanları ve ardından gelen kent savaşları oldu... Rojava için yüzbinlerin sokağa dökülmesi oldu vb...

Görüldüğü gibi, toplumsal ilişkilerde yaşanan alt-üst oluşu, politik üst yapı arasındaki uçurum alabildiğine derinleşmiştir. Ve bunun sonucu olarak devrim, tek gerçek gündem haline gelmiştir. Dolayısıyla, devrimi gündeme almadan devrimci olmak mümkün değildir.

Devrimi gündeme almak ise, her bildirinin ve her konuşmanın sonuna tek çözümün devrim olduğunu eklemek değildir. Bu kandırma çabası, ancak çocuklar inanır. Bir devrim partisi, halk ayaklanmasının örgütlenmesini, bu ayaklanmayı yönetecek organları ve zaferden sonraki yönetim organlarını tartışmıyor, toplumun tartışmasına sunmuyor, halkı bu yönde eğitmiyorsa devrimi gündemine almıyor demektir. Çünkü, gündeme gelen devrim ancak, genel silahlı halk ayaklanması ile ete kemiğe bürünebilir ve biliyoruz ki, "bir halk devrimi kararlaştırılmaz ama ayaklanmayı kararlaştırmak son derece gerçekleştirilebilir."

Lenin, "toplumsal ilişkilerde, gerçekleşmiş olan alt-üst oluş sayesinde bir halk ayaklanması mümkün, (ki Gezi, 6-8 Ekim vb ne denli mümkün olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde göstermiştir), ayaklanmayı, kararlaştırmak son derece gerçekleştirilebilir bir şeydir" der. Ama şartı vardır, "fakat gerçekten hazırlığı yapmışsak!.. Ayaklanma, ayaklanmayı kararlaştıranların kitleler üzerinde etkileri varsa ve ani doğru değerlendirmeyi bilirlerse kararlaştırılabilir" der.

Türkiye ve K. Kürdistan'da toplumsal ilişkilerin kendiliğinden yerel ve genel ayaklanmalar yaratacak denli olgunlaşmış olmasına rağmen, bugüne kadar hiçbir ayaklanmanın kararlaştırılmaması bir yana, ayaklanma sorununun gündeme dahi alınmaması ise, her devrimcinin üzerinde düşünmesi gereken bir olgudur. Her devrimci, doktriner tavrı bir kenara bırakıp yaşamın ortaya koyduğu gerçekliği anlamaya çalışırsa görecektir ki, bunun nedeni Lenin'in dikkat çektiği "hazırlık, kitleler üzerinde etki ve ani doğru değerlendirmeyle" alakalı değildir. Mesele, iktidar bilinciyle alakalıdır. Ulusal hareket dahil olmak üzere ortalama solun (yaşanan kendiliğinden ayaklanmalara rağmen, başka bir ifade ile toplumun bir ayaklanmaya hazır olduğunu herkesin gözünün içine sokarcasına ortaya koymasına rağmen), ayaklanma sorununun gündemine alınmaması, topluma tartıştırmaması, hazırlık yapmaması başka bir şeyle izah edilemez.

Ortalama sol ve ulusal hareket, ayaklanmaya dair konular dışında her şeyi tartışmakta, tartıştırmakta, halka anlatmaktadır. Öyle ki asgari ücretin kaç lira olması gerektiğini, ücretlerde vergi kesintisi oranını, belediyeçilik hizmetlerini, madde bağımlılığı sorununu vs vs tartışmaktadır. Ama bir ayaklanmaya hazırlık konusunu ya da kendiliğinden patlak verirse ne yapmak gerektiğini asla!

Devrimciler, emekçi sınıfların ileri kesimleri bu gerçeği düşünmeli ve şu soruya cevap aramalıdır: Bir devrim partisinin varlığı, ilk önce, en başta, esas olarak ayaklanma sorununu tartışmak, halkı bu konuda eğitmek için değilse ne içindir?

Mecliste bir koltuğa bir koltuk, bir belediyeye bir belediye daha eklemek, bir tas çorbaya bir tas çorba daha eklemek, bir aş evine bir aş evi daha eklemek için midir?

Flormar İşçilerine Ziyaret Güncesi

241. gününde Flormar işçileriyle buluşan Emekçi Kadınlar (EKA), 10 Mart'ta gerçekleşecek kadın kurultayından bahsederek işçileri bu kurultayda kendi sorunlarını anlatmaya davet etti.

Flormar'da çalışırken yaşadıklarını anlatan kadın işçiler en sık karşılaşılan sorunların başında, maaşlarında bir iyileştirme yapılmamasına rağmen, sürekli artan oranlı ücrete zorlanmalarının geldiği belirttiler. "Doymuyorlardı" diye vurguluyor bir işçi kadın. "Günde 12 bin oje ürettiyordum benim makinem. Diğer gün 13, başka bir gün 14 bine zorlanıyorduk. Belirlenen kotayı yaparken, arkadaşlarımızla sohbet etmemiz engelleniyordu. Oysa ki ben kotayı tamamlayabiliyorsam, buna karışma hakkı olmamalı. Örneğin kadınsal sorunlar yaşıyoruz ve işe gidemediğimizde rapor götürüyorduk. Kabul edilmez mazeret olarak görülmediğinden maaşlarımızda kesintiler yapılmıyordu. İzin istiyorduk, sonuçta maaşlarımızdan kesilecek bunu göze alıyoruz fakat nasıl söyleyeceğiz diye günler öncesinden stresi başlıyorduk. Dakikalarca ağağlanmaya maruz kalabiliyorduk bu izinleri."

Bir erkek işçi devreye giriyor; "Sabahları gelirlerdi, 'günaydın 10 bin adet' deyip giderlerdi. İnsanca muamele görmüyorduk. İşe ilk başladığımda doktorum erkek olduğumu gördüğümde %80'i kadın olan bir fabrikada her kadın sorununu rahatça anlatamayabilir, neden kadın doktor yok acaba diye düşünmüştüm" diyor.

Kadın işçi tekrar devreye giriyor onaylar bir edayla; "Her gün on binlerce ürün ürettiyorduk asgari ücretle. Hesapladığımda bir ruj fiyatına da bir oje fiyatına denk geliyor bu. Bu kadar aç gözlü olmaya gerek var mı?"

Bir başka işçi kadın önce babasından bahsediyor. Kendisi henüz beş yaşındayken babasının fabrikasında büyük bir grev yaptığını anlatıyor; "Tüm işçiler fabrikayı boşaltmış. Hemen o gün

günden bahsediyor; "Etrafında görüyor -duyuyor üniversite mezunlarının işsizliğini. Okumanın da kurtarmayacağını düşünüyor. 'Oğlum sen yine de oku, illaki iş buluruz, bizim gibi olma' desem de, 'nasıl o l s a

burası biter başka yerde başlar. Yani parça parça olmuyor. İzban'a bak mesela iptal ettiler eylemleri. Senin demenle olmayacak, bitmeyecek demeleri gerekiyor."

Kadın işçisi

işçisi

kalacağı

niye okuyayım ki' diyor. Çocuğum benimle gurur duyuyor. Hakkımı savunduğumu biliyor."

Başka bir işçi kadın iki kişinin yaptığı bir işi tek kişinin yapması üzerinden "yapacaksın" denildiğinden bahsediyor. "Nasıl yapacağın, yapip-yapamayacağın umurlarında değil. Yapacaksın... Üstelik iş yerinde hamile kadınlar işe yaramaz olarak görülürdü. Zaten işe girerken evlenmeyi düşünüyör musun, evlenere ise iki sene çocuk yapmayacağınıza sözünden sözlü anlaşmalara gidiliyordu. Eve gittiğimizde erkekler dinlenebiliyor, ama biz kadınlar üstümüzü çıkartıp yemek, düzen derken gece onu buluyorduk dinlenmemiz. Sabah 06.00'da tekrar yollardayız. 07.30 iş başı oluyor. 'Erkekler ev geçindiriyor' denilerek onlara bizden fazla zam yapıyorlardı. Onları da çok düşüktü ama biz ev geçindiriyoruz dediği patronlara göre. Patronu zaten göremiyorsun. Müdürlerle muhatapsın."

Erkek işçi tekrar devreye giriyor; "İşçi sınıfının uyanması gerekir. İşçilerin söz hakkı yok bu ülkede. Gebze'de 241 gündür buradayız diğer işçiler bizi ziyarete gelemiyor. Bir silkelenmesi lazım sınıfın. Ben bu ülkenin işçisiyim. Bu asgari ücreti kabul edemiyoruz. Ama birlik olmazsa böyle devam eder. Dışarı çıktığımda algım değişti nereden grev nerede direniş var onlara bakar oldum. Gelecek nesillere bakıyoruz algısı bizim gibi insanlar yetişiyor bir o kadar da zıt görüşlü nesil yetişiyor. İşçi ne yapacak, çocuklarımız nasıl yaşayacak. Bu köleliği kaç yıl yaşayacağız? 30 yıl daha ömrüm olsun az bir zaman mı bu. Bugün Fransa'da nasıl yaptılar ama! Adamı indirdi indirecekler. O büyük maden yürüyüşü gibi iki büyük yürüyüş yapacak bak bakalım nasıl alıyoruz hakkımızı. Kralı gelse duramaz önünde. Kavga dövüş olacak o belli. Bir uyanış olması lazım ama yarın

kazanmışlar haklarını. Bu direnişe katılırken hiçbirimiz ne bu kadar süreceğini ne de bunları öğreneceğimizi bilmiyorduk" diyor ve gülüşüyorlar. Ardından tekrar ciddileşiyor yüzü. "Babam kol çantasıyla çorap satardı pazarda. Vardığı saati gelince de hemen fabrikaya koşardı. Emekli olunca oturabildi, biraz rahat etti, ama tüm gençliği gitti tabii." 11 yaşındaki çocuğunun umutsuzlu-

devreye giriyor; "Biz ürettiyoruz ama böyle olmasına gerek var mıydı? Ben niye direnişe katıldım. Nerede çalışsam zaten aynı parayı alacaktım. Buradan kovulsam başka yerde aynı ücreti alacaktım, bu nedenle belki kazanırsınız dedim. Konuşma söz söyleme hakkımız yok, ama benim yaptığım üretimi yapamıyorlar. Biz ürettiyoruz oysa ki. Vastıfsız eleman olarak alınıyoruz işe. Ama idari birimde o kadar vastıfsız ve bu kişiler ne iş yapıyor dedikimiz o kadar insan vardı ki. Asıl vastıfsız olan onlardı oysa. Seminere götürülüp hayatım boyunca duyduğum ücrette karlar yapıldığından bahsediliyordu genişleyeceğimiz, büyüyeceğiz deniliyordu. Bir müdür ya da başka biri çıkıp işçilere teşekkür etmedi orada. Ruj gibi ürünlerde küçük bir hata yapıldığında tekrar geri dönüşümle üretime sokabiliyorduk. Ancak daha güçlü yapıstırıcılarla kutularına yapıştırılmış alık gibi ürünlerde bir hata gerçekleştiğinde çöpe atılıyordu. Bize verilmesi kesinlikle yasaktı. Onun yerine çöpe atılıyordu. Sebep olarak da, verdiğimiz bu ürünleri pazarda satıyorsunuz bahaneleri geliyordu. Oysa zamanla bizzat kendileri pazarda sattırmaya başladılar defolu ürünlerini. Doğum günlerimizde bize sunulan tarihinin yaklaştığı iki üç ürün veriyorlardı. Bu 'hediyeler' ya satışa gönderilmiş, satış iptali gerçekleşmiş ya da kurumuş bozulmuş ürünler oluyordu. Burada herkes müdür. O onun amiri diğeri bir başkasının amiri. O kadar gereksiz üretmeden çalışan insan vardı ki, anlayamıyorduk bunlar ne iş yapıyor diye. İnsanlarla konuşmayı bilmeyen o kadar beyaz yakalı vardı ki. Bu kadar gün mücadele ettik. Kaybedeceklerini anladılar. Bu insanlar mağdur oldu, parasını ver gitsin diyorlar. Yok öyle şey. Geri fabrikaya girmek isteyen herkes girecek. İstemeyen gelmesin ama girmek isteyenler kesinlikle girecek."

Bir başka kadın işçi giriyor konuşmaya; "son noktaya geldik aslında biz. Patronlar haklarını verelim dursunlar" diyorlar. Madem öyle ilk çıkardığımızda hakkımız olanı verseydiniz. Taz-

minatımızı vermediler mahkeme sürecine itildik biz. Hakkım olanı istedim fazlasını değil. Niye bu kadar büyüdü; çünkü buramıza kadar geldi. Bize karşı dayanmaya çalıştı Flormar. Çünkü biliyorlar onlar kaybederse diğer iş yerlerinin patronları da kaybetmeye başlayacak. Patronlar birbirine destek oluyor; 'sakın kaybetme' diyerek. Biz niye yapamıyoruz."

Sohbetimizin yönü işçi sınıfının iktidarına doğru yöneliyor. İşçi sınıfının iktidarının ne düşündürdüğünü sorduğumuzda tereddütsüz bir şekilde; "zaten her şeyi biz yapıyoruz. Geçenlerde bir haber izledim bir okulda manav kurmuşlar meyvelerin yanına elli kuruş bir lira neyse yazmışlar kumbaralar koymuşlar meyveyi alanlar parayı kutulara koyuyor. Çocuklar geliyor muz alacaksa elli kuruş atıyor kumbaraya, meyvesini alıp gidiyor kimse yok başlarında. Buradaki amaç ne? O çocuklar sorumluluğu hissetsin. Sizin sorunuz da aynı şeye çıkmıyor mu? Gündüz vardiyasında amiriyle, onun amiriyle, diğerinin amiriyle uğraşıyorsunuz, gece vardiyasında onlar gidiyorlar biz daha rahat çalışıyoruz aynı kotayı dolduruyoruz. Verimli çalışıyoruz ama onlar olmuyordu. Öyle yani. Nasıl ki manavın sahibi yok, çocuklar kendi ihtiyaçlarını karşılıyorsa aynısını biz de yapabiliriz. Herkes hakkını biliyor, kimsenin onun başında beklemesine gerek yok. O çocuk bile biliyor. Meyveyi alıp kumbaraya para atmayabilir ama sorumluluk hissediyor atıyor. Ona kimse parayı oraya attın mı diye sormuyor ama o atıyor. Biz bu maaşı alıyoruz kimse bize sormuyor, ama sorumluluğumuz var diye emeğimizi ortaya koyuyoruz biz de. İşçilerin üstüne basarak büyüyorlar. Aynı eşitlikte çalışmıyoruz bazı işçiler daha yoğun çalışıyor. Başka fabrikada 10 saat ayakta çalışıyor. Düşünüyorum diyorum ki, onun benden fazla alması lazım ben oturarak çalışıyorum. Ayakta çalışan da oturan da aynı alıyor. Filler tepişiyor olan bize oluyor."

Hava soğuk. Küçük tüplerle yapılan ısıtıcılarla oturuyoruz naylon çadırın içinde. Çadır bir iki gün önce getirilmiş buraya. Sohbetimiz sendikanın getirdiği yemek karavanları ile bölünüyor. İşçiler hemen düzenli bir şekilde karavana almak için sıraya giriyorlar. Birlikte aynı karavanı paylaşmak için yoğun ısrarlar var, ancak başka bir uğrak noktamız olduğundan ayrılmak durumundayız. Deneyimli bir işçi aracına alıyor bizi. Otobüs durağına bizi bırakabileceğini söylüyor. Araçta gururla; "bu eylemin öncüsü benim" diyor kendinden emin bir şekilde. Sıcak bir sohbetin ardından yolun sonuna geliyoruz... Yeniden buluşma sözleriyle ayrılıyor.

Emekçi Kadınlar /EKA

Ramazan Karabacak'ın Ailesini Ziyaret Ettik

Birkaç gün önce internet sitelerine düşen bir haber hepimizin öfkesini bir kat daha arttırmıştı. Ücretini alamayan, geçimini sağlayamayan, çocuklarının, ailesinin ihtiyaçlarını karşılayamayan bir işçinin daha kendini yaktığı haberini almıştık. Emekçi Kadınlar olarak sabah saatlerinde 241 gündür eylemde olan Flormar işçilerini ziyaretimizin ardından Ramazan Karabacak'ın durumunu öğrenmek için hastaneye gittik.

Karabacak'ın eşi ve kardeşi sıcak bir kucaklamayla karşıladı bizi. Kardeşi Ramazan Karabacak'ın durumunu anlatarak "Aile-

cek çok zor durumda kaldılar. Parasını alamadığı için sinirleri çok bozulmuştu. 'Bu kadar çalıştım paramı alamıyorum. Borçlarım yüzünden telefonlara bakamıyorum, evimden atılmak üzereyim, ekmecek para bulamıyorum' diye üzülüyordu. Yine ödeme yapınlar diye gitmişti" dedi.

Ramazan Karabacak'ın başında, yüzünde, ellerinde ve bedeninde ağır yanıklar olduğunu söyleyen kardeşi, "Böyle bir acımasızlık görmedik bu insanlar çalışıyorlar, belediye neden bu paralarını almadıklarını takip etmiyor. Neden kardeşime bunu

yaşattılar" diyerek isyan etti.

Sohbetimiz sırasında doktorun çağırması üzerine içeriye giden Karabacak'ın kardeşi kardeşinin durumunun iyi olduğu haberiyle geldi yanımıza. Hastaneden ne zaman çıkacağı belli değil ama bilinci yerindeydi Ramazan Karabacak'ın.

İnsanların kendilerini ziyarete gelmelerinden umutlandıklarını, yalnız olmadıklarını gördüklerini söyleyen Karabacak'ın eşi ve kardeşiyle sıcak bir kucaklaşmayla vedalaştık, elbette yeniden buluşmak üzere.

Emekçi Kadınlar (EKA)

“İşçiler Birleşmezsek Ne Bu Zulüm Ne De Sömürü Biter”

Merhaba ben 33 yaşında bir kadın işçiyim. 15 yaşından beri çalışıyorum. Ama en büyük hayalim okumaktı. Ailemin maddi durumu olmadığı için okuyamadım. Beni okula gönderemediler.

Okulu bırakınca ilk olarak tekstile girdim ve o günden sonra patronların sömürüsü başladı. Sabah 8'de işbaşı yapar, akşam 7'de çıkardım işten. İstemediğim halde mesaiye kaldım zorunlu olarak. Ama gel gelelim ki mesai ücretlerini bile alamadım. Ücretlerini bile alamadan çalıştırmaya devam ettiriler aylarca. Kendime ayırdığım, yaşadığım bir günüm bile kalmadı. İşte o zaman hayatla olan bağlarım kalmadı. 4

senem böyle geçti. O işten ayrıldım. İnşaat temizliğine gittim. Orası tektilden daha beteder. Oradaki sömürünün sebepleri taşeron firmalar idi. Çalışma koşulları berbat. İşçiler güvenlik alanları yaratılmadan çalışıyorlardı. İş kazası bitmek bilmiyordu.

Çoğu Doğu bölgelerinden gelen gurbetçi işçilerdi. Aileleri aç kalmaları diye inşaatlarda çalışan gurbetçiler, maaşlarını ancak 3 ayda bir alabiliyorlardı. Çoğu patronların insafına kalmıştı. 3 aydan önce maaş alamadıkları için, onların yüzündeki öfkeyi görüyordum. Ve aynı şeyleri biz temizlikçi kadınlar da yaşıyorduk, aynı mağduriyeti. Sabahtan akşama kadar zenginlerin pilot dairelerinin temizliğini bitirmek için yemeği yarıda bırakırdık. İçlerinden biri de bendim. Tek mut-

luluğumuz, maaş gününün gelmesiydi. Teselli eden yalanlarla bizi oyalıyorlar, maaşımızı da zamanında vermiyorlardı. Para konusunu açtığımız zaman çoğu zaman ya tehdit ediliyor ya da işten atılıyor. Patronların en iyi yaptığı şeylerdi bunlar.

SSK'lar giriş çıkış gösterirdi, ki sözde sigorta yapıyorlar. Düzenli

yatırılmıyor. O sigorta sadece iş kazası için geçerli. Hastaneye gittiğinde SSK'dan faydalanamıyorsun. Her şeyde, her yerde iliğine kadar sömürü.

Anladığım tek şey ne kadar çalışsan, dirensen hiç bir hakka sahip değilsin. İnsanca bir yaşama sahip olamazsın. Çünkü ezilen en büyük işçi sınıfı biziz. Patronlar sadece kendini kurtarmanın derdine düşmüş. İşçi ölmüş mü, parasını alamamış mı, onların umurunda değil.

Onlar kendi çocuklarını, kendi hayatlarını düşünürler. İşçi sınıfı birleşmediği sürece bunlar daha çok kanımızı emecekler. Her şey bizde bitiyor. Bizim birleşmemiz onların en korktuğu şey. Eğer biz işçiler birleşmezsek ne bu zulüm ne de sömürü biter.

Bir Kadın İşçi

“Bizler Olmazsak Dünya Olmaz”

Merhaba, ben 46 yaşında, tekstil atölyesinde çalışan bir kadın işçiyim. Gazi Mahallesinde oturuyorum, çalıştığım işyeri de yine Gazi Mahallesinde. Bu atölyede 2 aydır çalışıyorum; ama 30 yıldır bu mesleği yapıyorum. Çalışma koşullarını anlatmaya neresinden başlasam bilmiyorum. Öncelikle çalışma saatlerimiz çok uzun, günde en az

12 saat çalışıyoruz. Bazen daha da uzun oluyor bu saatler.

Bu son çalıştığım yerde, yaklaşık 2 haftadır iş olmadığı için üretim durmuş durumda, ücretsiz izin gibi bir şey. Çalışmadığımız için para da alamıyoruz. Patron küçük bir atölye sahibi olmasına rağmen, sanki dünyanın en zengini gibi davranıyor. Haftalık 650 lira alıyoruz, normalin altında geçinmemize yetmiyor. Kira, faturalar hiçbir şeye yetmiyor. Patronlar, daha ucuza çalışmak zorunda olduğu için Suriyelileri çalıştırıyor, onları haftada 200 liraya çalıştırabildiği için, biz ne dersek kulak asmıyor, ciddiye almıyor. Patronlar bu konuda fırsatçılık yapıyor. Bu konuda Suriyeli arkadaşlarla haklarına sahip çıkmaları için konu-

şuyoruz. Bu durumu yaratan onlar değil, fırsatçılık yapan patronlardır, ev sahipleri de bu fırsatçılığı yapıyor.

Krizin etkisini hissetmemek mümkün değil. Doların yükselmesiyle kumaş fiyatlarındaki oynama, stok yapılmasını beraberinde getiriyor, bu da iş olmamasına neden oluyor ve bizim yaşamımızı zorlaştırıyor.

Kriz sona erer mi? Hiç sanmıyorum, bu sistemde z o r .

Çözüm işçilerin bulunduğu her yerde haksızlıklara karşı gelmesiyle olur.

Çalışan, üreten, emek veren biziz, aç kalan da biziz. Bu krizden çıkmak istiyorsak, bu sistemin acilen değişmesi gerekir. Bozuk düzende sağlanacak çare olmaz. O yüzden sistemi değiştirmek gerekir.

Çalışan bir işçi olarak tüm işçi sınıfına çağırmdır, sınıfsız, sömürsüz bir toplum yaratmak bizlerin elinde, bizler olmazsak dünya olmaz. Çünkü çalışıp var eden bizleriz. Özgür yarınlarımız için daha çok örgütlenip mücadeleyi yükseltelim.

Gazi Mahallesi'nden Bir Kadın İşçi

Venezuela Ve Maduro Geri Adım Atmıyor

Venezuela, bir kez daha karşı-devrimcilerin saldırıları ile karşı karşıya.

Mayıs ayında yapılan seçimlerde “muhalifet”in tüm saldırılarına ve kan dökmesine rağmen halkın büyük çoğunluğunun oyuyla 2. defa devlet başkanı seçilen Nicolas Maduro'ya karşı Ulusal Meclis, yeni hükümeti tanımayacağına açıkladı.

Ulusal Meclis'in çoğunluğu, ip-leri ABD'nin elinde olan karşı-devrimci “muhalifet grubu”ndan oluşuyor.

Karşı-devrimcilerin Venezuela'ya saldırıları yeni değil. İktidara gelen Hugo Chavez'in sosyalist önlemler alması ve bu yolda adımlar atması ABD'yi “rahatsız etmiş”, darbe de içlerinde çok sayıda saldırılar, baskılar art arda yaşanmaya başlamıştı. Mayıs ayında yapılan seçimler öncesi çok sayıda saldırılar olmuş, “Ulusal Kurucu Meclis” üyelerine ve halka yönelik suikastlar, saldırılar yaşanmaya başlamıştı. Ekonomik abluka, içeride karşı-devrimcilerin ekonomik saldırıları vb ekonomi üzerinde de ciddi hasarlar yarattı, ancak, Venezuela emperyalizme boyun eğmeme kararlılığını sürdürüyor. Geçtiğimiz sene devlet televizyonu karşı-devrimcilerce işgal edilmeye kalkılmış, darbe girişimi yaşanmıştı. Ağustos ayında drone-lerle yapılan suikastını atlatan Maduro, geri adım atmıyor.

Amerika kıtasındaki 14 ülkeden oluşan Lima Grubu'nun Meksika dışındaki üyeleri, bu hafta Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'nun yeni hükümetini tanımayacaklarını açıklayarak Maduro'ya göreve başlamama çağrısı yaptılar. ABD Dışişleri Bakanı toplantıya telefonla katılarak, Maduro'nun göreve gelmesinin engellenmesi gerektiğini ifade etti.

ABD'ye kaçan karşı-devrimci bir hakimim Maduro'nun “meşru başkan” olmadığına dair belgeleri açıklayacağını iddia etmesi tuz biber ekti.

Venezuela hükümeti, bu çağrıya oldukça sert yanıt verdi. Lima Grubu'nun ABD'ye “aşağılayıcı bir itaat içinde olduğunu” söyleyerek, Maduro'nun görevine zamanında başlayacağına duyurdu.

“ABD'nin ülkeyi istikrar-sızlaştırma yönünde ek i eylemlerini ve halkın meşru ve demokratik kurumlarını yok sayan darbe girişimini kınadığını” belirten hükümet, Washington merkezli düşmanca eylemler ve geçişi çarpıtma girişimleri ile Venezuela'da barışa ve istikrara zarar vermeyi amaçladıklarını söyledi.

Lima Grubu'nun açıklamasından sonra 5 Ocak Cumartesi günü yeni yasama dönemine başlayan Ulusal Meclis, Maduro'nun “gayrimeşru” olduğunu ilan ederek yetki istedi, Maduro'yu diktatörlükle suçlayarak ülkedeki kurumları ve orduyu müdahaleye çağırdı. Lima Grubu bildirisini, Maduro'yu yeni seçimler yapılana kadar yürütme yetkisini Ulusal Meclis'e devretmeye çağırdı. Burjuva sınıfının geniş yer verdiği bu çağrının ardından, Bolivya, Küba, Uruguay, Lima Grubu'na katılmayan Meksika ve Rusya Venezuela Hükümetine destek açıklamaları yaptılar.

Venezuela hükümeti ise, her bir ülkenin eylemine göre karşılıklı önlemler alacağını açıklarken, Nicolas Maduro twitter hesabından yaptığı açıklamada “Biz insanlara sadıgız ve Komutan Hugo Chavez'in mirasına ve vatanımıza asla ihanet etmeyeceğiz!” dedi.

Venezuela'da 2017 Temmuz ayında yapılan seçimle, Ulusal Kurucu Meclis göreve gelmiş ve yasama yetkisini üzerine almıştı. Böylece ABD destekli muhalifet çoğunluğunu oluşturduğu Ulusal Meclis ise yaptırım gücü olmayan işlevsiz bir yapıya dönüştürülmüştü. ABD dahil bazı ülkeler, halen Venezuela'da halkın desteği ile seçilen ve yasama yetkisine sahip tek organ olan Ulusal Kurucu Meclis'i tanıtmıyor.

YÜREKTE VE BEYİNDE DEVRİMCİ OLMAK

Ali Varol Günel

Dünyada her şey büyük bir hızla değişir, dünyanın dört bir yanında alt-üst oluş süreçleri yaşanırken, bu değişimlerin öncülüğünü yapan ya da yapacak olanların değişmeden kalmaları mümkün mü? Soru aslında kendi cevabını içinde taşıyor: elbette mümkün değil; mümkün olduğunu savlamak ya da söylemek, değişime karşı ayak diremek ve böylece değişimin gerisinde kalmaktır.

Ancak hemen belirtmekte fayda var; bir dönem “değişmek”le “dönüklük” öyle eşanlamalı kullanıldı ki, kelimenin kendisine ihtiyatlı yaklaşmak farz oldu. Bu nedenle bizim “değişim”den bahsettiğimiz her yerde “dünyanın devrimci dönüşümü”nü kastettiğimiz altını kalın çizgilerle çizmek gerekiyor. Şimdi söyleyeceklerimizi ise okuyucularımızın alt alta dizilmiş forozmalar olarak değil, üzerine düşünülmesi ve tartışılması gereken görüşler olarak algılamalarını temenni ediyoruz:

Her şeyden önce “devrimci” dediğimizde değişimi ve değiştireni anlıyoruz. Devrimci, her ikisini de üstün-körü değil, köklü bir şekilde yapandır.

Devrimci, dar kalıplarla düşünmez; büyük düşünür; büyük hayalleri ve hedefleri vardır. Ne hayallerinden ne de hedeflerinden vazgeçer; kalıpcı değil yaratıcıdır. Zıtların birliğinden ve çatışmasından geleceğin, yeninin doğacağını bilir; bu nedenle an'a takılı kalmaz, o an'da bile an'ın ötesine sıçramayı başarır. Olaylara durağan bakmaz; onların içinde geçici olanları görür, gelecek eğilimleri kavrar ve yüzünü ona doğru çevirir.

Hiçbir işi yarıda bırakmayı sevmez, her işi sonuna kadar götürür. Ertelemece değildir; “başlamak bitirmenin yarısıdır” diye düşünür. Başarmanın sırrının başarmanın gerçekten istemek, girişmek ve kararlılıkla çaba göstermekten geçtiğini bilir. Günlük küçük çabaların, yapılan “küçük” işlerin yarının büyük zaferlerini hazırladığını bilir -bir kaya parçasını kırmaya çalıştığınızda onu kırmanın son vuruş olmakla birlikte önceden onu kırmaya elverişli hale getiren önceki vuruşların önemli olması gibi...

Devrimci kendisini tekrar eden, var olanla yetinen değildir; hep kendisini aşmaya çalışan, sürekli yeni şeyler düşünen ve düşündüklerini gerçekleştirmek için harekete geçendir.

Devrimci, zorluklar karşısında yılmayan, pes etmeyi hiç bir koşulda kabul etmeyendir; bu anlamda inatçı olandır. En zor zamanlarda, en umutsuz görünen durumlarda bile “ya bir yol bulacağız, ya da bir yol açacağız” diyebilendir.

Devrimci, inisiyatif sahibidir; özgündür. Nasıl düşünmesi, ne yapması gerektiğini başkalarının kendisine söylemesini beklemez. Başkalarından öğrenir; ama onları taklit etmez. Kendi kanatlarıyla uçmaya cesaret eder. Özgür olmayı sever; özgürlüğü “zorunlulukların bilincine varmak” olarak kavrar. Ve yaşadığımız dünyada en büyük zorunluluğun devrim yapmak olduğunu, eğer özgürleşmek istiyorsa bunun yolunun daha fazla devrimcileşmekten geçtiğini bilir.

Devrimci, devrime yoğunlaşmıştır; onun nereden ve nasıl başlayacağını, kendisinin rolünün ne olacağını düşünür; ama olay ve olgulara asla tek yönlü bakmaz. Devrimi ve devrimciliği asla tek boyutlu bir eylem olarak algılamaz; ikisini de içselleştirir ve yaşamının her anında buna uygun davranır.

Devrimci beynini olduğu gibi yüreğini, aklını olduğu gibi duygularını da her an yeniden ve yeniden güçlendirebilendir.

Devrimci, dünyanın en uzak köşesinde olsun, yaşanan devrimci bir gelişmeden heyecan duyabilen, umuda kapılabildir. Aynı zamanda umudu kendi eylemiyle yaratabilendir.

Devrimci, hatalar yapabilen, hatalarından dersler çıkarabilen ve geleceğe bu dersler ışığında bakabilendir. Mükemmeliyetcisi değildir; kendisinin her zaman daha iyisini yapma gücü bulabilendir; “bin kez denemiş ve bin kez yenilmiş olsa bile” daha iyisini yapmayı denemekten asla vazgeçmemiş, her zaman yapmaya cüret etmiş olandır. Dehanın, yeteneklerin çalışmakla ortaya çıktığını bilendir.

Devrimci özgüvenlidir; bu özgüveni öyle “gökten zembille inme”miştir; bir çok mücadele ve savaşın sonucu edinilmiştir.

Devrimci fedakardır, kendini sakınmaz; yapılması gereken bir iş varsa önce o koşar. Sırtlanılması gereken bir zorluk varsa, önce o koyar elini taşın altına.

Devrimci zoraki çalışmayı değil, gönüllü çalışmayı sever. Her şeyin emek verilerek güzelleşeceğini bilir. Tembelliğin bir hak değil bir hastalık olduğunu düşünür. Boşa geçirilmiş her zamanın “değişim”den alınmış olduğunu inanır. “Mutlu emeklerle mutlu dinlenmeler”den yanadır.

Ve en önemlisi, devrimci, “söylemenin en iyi yolu(nun) yapmak” olduğunu kendi pratiğinde göstermeyi kendine amaç edinmiştir. Yüreğini ve beynini her gün her saat bu amaca göre biçimlendirmekten bir an geri durmayandır.

Sudan'da Ayaklanmalar Yayılıyor

Bugüne kadar 37 kişinin öldüğü, 2 bine yakın insanın gözaltına alındığı demiryollarının kesişim noktasında bulunan Atbara şehrinde başlayıp hızla ülkenin diğer kentlerine, bu arada başkent Hartum'a da yayılan eylemlerin çıkış gerekçesi ekmeke, yakıt ve tıp fiyatlarında yaşanan büyük oranda artışlar ve dahası bunların bulunamıyor oluşu.

Ekmeke fiyatlarında %200'e varan artışın nedeni, devletin sübvansiyonları kaldırması ve buğday ithalatını durdurması. Sübvansiyonların kaldırılması, IMF'nin Sudan hükümetine “tavsiyeleri” arasında yer alıyordu.

Eylemlerin bir diğer nedeni, doların hızlı yükselmesi sonucu Sudan poundunun 1 yılda % 90 değer yitirmesi ve buna bağlı olarak enflasyon oranlarının %70'lere varması.

Benzin fiyatlarının yükselmesinde ise, ülkenin en büyük gelirlerinden birini oluşturan petrolün önemli bir kısmının (neredeyse %75'inin) 2011'de bağımsızlığını ilan eden Güney Sudan'da kalmış olması.

19 Aralık'ta Atbara'da ekonomik nedenlerle başlayan eylemler, giderek politikleşti ve hatta bazı şehirlerde iktidar partisi ve hükümete ait binaların ateşe verilmesine kadar vardı iş. Üniversite öğrencilerinin yoğun katıldığı eylemlerde artık özgürlük ve rejim değişikliği talepleri öne çıkmaya başladı; eylemciler devlet başkanı Ömer el Beşir'in istifasını ve bir “geçiş hükümeti” kurulmasını istiyorlar.

Ömer el Beşir, hatırlanacaktır, Türkiye'de en yüksek seviyede devlet töreniyle karşılanmış bir zat. 2010 yılından bu yana, Savaş Suçluları Mahkemesi'nde "soykırım, insanlığa karşı suç ve Darfur'da savaş suçu işlediği” gerekçeleriyle suçlanıyor ve yargılanıyor. 300 bin kişinin hayatını kaybettiği, milyonlarca kişinin mülteci duruma düştüğü Darfur'daki çatışmaların birinci derecede sorumlusu...

Bunların yanı sıra ülkesinde yolsuzlukla suçlanıyor; halk açlık sınırında yaşarken Batı Avrupa ülkelerinde 10 milyar dolara yakın parası olduğu iddia ediliyor.

Bunlara rağmen o pişkin pişkin, “ülkenin iç ve dış koşullar nedeniyle istisnai bir süreçten geçtiğini, bu durumun sağlam önlemler ve başarılı çözümlerle yakında atlatılacağını” söylüyor ve bütün muadillerinin yaptığı gibi halka sabırlı davranışları için teşekkür etmekten geri durmuyor. Tabii, “halk” derken, kastettiği gündür sokaklarda olan işçi ve emekçiler, gençler değildir; çünkü onlara reva görülen polis gazı ve şiddeti, kurşunlar, baskı ve gözaltılardır. Hükümet sözcüleri, hepimize çok tanıdık gelen bir dille, barışçıl protestoları şiddetle yöneltenler olduğunu ileri sürüyor, burada da kalmayıp, Darfur'daki isyancıların eylemleri bizzat kıskırttığını iddia ediyor.

Ülkede bir çok ilde (en az 5 il), OHAL ilan edilmiş durumda. Sosyal medyaya erişim yasaklanmış, muhalif gazetelerin yayını durdurulmuş halde. Gözaltına alınan insanların arasında gazeteciler, politikacılar ve sivil toplum mensupları bulunuyor. Ordunun hükümeti desteklediği ve sokağa inme hazırlığı içinde olduğu gelen haberler arasında.

Bu arada Katar, Bahreyn gibi bazı Körfez ülkeleri, Sudan'a ekonomik destek vereceklerini açıklamış durumdadır. Türkiye'den bu konuda hiç ses çıkmıyor olmasının nedeni, “kelin merhemi olsa önce kendi başına sürer miş” sözünde mi yatıyor acaba?

Bütün bunların Beşir hükümetini kurtarıp kurtaramayacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz; bunun için şu an bir şey söylemek için erken. Ama dünya üzerinde yayılan isyan ve ayaklanmalardan hiçbir kapitalist ülkenin kurtulamayacağını şimdiden söylememiz bir kehanet olmasa gerek. Afrika'da bunun kıvılcıkları, Sudan'a ulaştı bile.

"Bizimle beraber grevler ortadan kalktı. Şimdi grevler yok. Grev olmuyorsa işçinin hakkını veriyorsun, hukukunu gözetiyorsun demektir" RTE

"Bu kapitalizm nelere muktedir. Deniz kenarlarını, orman alanlarını betona çevirme gayretinde olanlar orman morman ne var ne yok kesiyor atıyor oraya, dikey mimari yapıyı, oradan da malı götürüyor, yapılan iş bu" RTE

GENÇ KADINLAR SAFLARINI BELİRLEMELİDİR!

C.EYLEM

Uzun süredir Türkiye ve Kürdistan'da sürmekte olan iç savaş, toplumun her kesimini etkisi altına alarak giderek şiddetini arttırmakta. Savaş sürdükçe daha da şiddetlenecek, derinleşecek ve emekçi sınıfların yaşam koşullarında olağanüstü değişikliklerin gerçekleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Üzerinde yaşadığımız pratiklerde savaşın dinamikleri, nesnellığı derin ve köklüdür. Sistemin yapısal bunalımı, sosyal yapılanmadaki çarpıklıklar ve en önemlisi işçi sınıfının, emekçi yığınların devrim mücadelesi devrimin güncelliğini sürükleyici ve sosyalizmi güçlü bir olgu olarak karşımıza çıkarmaktadır.

Bir yanda tekeli sermaye, yoğun sömürü ve insanlık dışı çalışma koşulları ile sermaye birikimini artırırken, finansal bunalımlar, sistemin yapısal bozukluğu ekonomik bunalımı derinleştirdi. Bu çözümsüz krizi aşma en azından yönetebilme çabasında olan burjuvazi, iktidarını sürdürülebilen temel kaynağı olan militarizmi, büyük harcamalar yaparak ve silahlı güçlerini en gelişmiş teknoloji ile donatarak, korkunç boyutlara ulaştırdı. İktidarının tüm bu çabalarına ve "önlemlerine" rağmen sermaye sınıfının devrimci mücadeleyi bastırma için uyguladıkları işe yaramamaktadır. Bir tarafta Kürt halkının özgürlük mücadelesi sürerken, diğer tarafta ise Türkiye'de işçilerin, emekçilerin, kadınların yükselen mücadelesi ile yeni bir kitle hareketi mayalanıyor. Dönemsel olarak ister geriye çekilsin, ister zaferle sonuçlansın iç savaş, sınıf savaşımının kaçınılmaz bir evresidir.

Mücadele gittikçe yükselirken, kapitalist sistemde ezilen emekçi kadınlar, genç kadınlar bu savaşta nasıl bir rol üstlenecek?

Emperyalist-kapitalist sistemde ekonomik, siyasal, kültürel, kısacası toplumsal hayatın tüm alanlarında erkek egemenliği hakimdir. Sınıflı toplumlarda kadın cins sürekli olarak ikinci sınıf insan olarak ele alınmış, kadın her toplumsal sistemde egemen olan erkek egemen sistemin kölesi olagelmıştır. Sistemin saldırılarından en fazla nasibini alan kadınlar, en fazla nasibini alan kadınlar. Egemen sınıf ile ezilen sınıflar arasında yaşamın her alanlarında baş gösteren eşitsizlik kadın üzerinde, özellikle işçi-emekçi genç kadın üzerinde daha ağır yıkımlara yol açar. Emekçi genç kadın, birlikte sömürüldüğü ve egemenler tarafından birlikte ezildiği karşı cins sınıf kardeşlerinden daha katmerli bir sömürüye ve eşitsizliğe maruz kalır. Sırf kadın olduğu içindir bu çifte sömürü. İşyerinde, evde, okulda, meslekte, işbölümünde hep ikinci plandadır.

İşçi-emekçi-geç kadınlar daha yoğun sömürü ve ağır çalışma koşulları altında çalışmaktadırlar. Sigortasız, sendikası, sosyal haksız, iş güvencesiz, düşük ücretlerle sistem için ucuz işgücüdür. Aynı işte, aynı işi yaptıkları halde pek çok kadın erkek işçilerin ücretlerinin yarısını dahi alamazlar. Ekonomik, sosyal yıkımlarının, IMF reçetelerinin faturası ilk olarak kadına çıkarılır. Krizde işten ilk atılan ve en kolay işten çıkarılan kadındır. Kadın işçilerin yoğun emek ve alın teri sömürüsüne maruz kaldıkları yetmezmiş gibi, bir de iş-

yerlerinde patronun, ustabaşının tacizine uğrarlar. Kimi zaman ağza alınmayacak küfür ve hakaretlerle aşağılanıp hor görülürler. Kimi zaman da işten çıkarılma tehdidiyle patronunun iğrenç ihtiyaçlarını karşılaması dayatılır. Cinsel taciz yalnızca yaşlıları ile sınırlı kalmaz. Sokakta, gözetiminde, pazarda, alışverişte, okulda, yaşamın her alanında cinsel taciz ve tecavüzü uğrar. Kadın bedeni metalaştırılırken, her türlü metanın pazarlanmasında da reklam aracı olarak kullanılır. Sermaye daha fazla kâr elde etmek için kadını cinselliği üzerinden metalaştırır. Bugün medya aracılığıyla kadın cinselliği en iğrenç bir biçimde kullanılmaktadır.

Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla başlayan kadının köleşmesi süreci, ancak özel

mülkiyetin ortadan kalkmasıyla son bulacaktır. Kadını köleleştiren kapitalist sistem, kadına özgürlük ve kurtuluş veremez. Uyguladığı sömürü, baskı ve şiddet politikaları ile kadını kölelik halkalarının yeni zincirler ekler. Cinsel, sınıfsal ezilmişi bir arada yaşayan işçi-emekçi genç kadınların ezilen ulusa men-

sup olanları ulusal olarak ezilir. Ancak bu sosyo-ekonomik sisteme karşı tüm emekçi sınıflarla birlikte örgütlü mücadele ederse kurtuluşunu kazanabilir. Sorunların kaynağı kapitalist sömürü düzenidir. Bu düzene karşı mücadele etmek ve sermayenin saldırılarına karşı her alandan örgütlenerek tepik vermek kadın-erkek tüm işçi-emekçi ezilen sınıfın yegane yoludur. "Yaşamın yarısı, kavganın da yarısı" şiarıyla mücadele alanla-

Gençliğe çok iş düşmektedir. Devrimci mücadele içerisinde emekçiler ve gençlik içinde yürüttüğümüz faaliyetlerimizde nihai kurtuluş amacımız için en temelde çelik disiplinli, özverili ve fedakarlık yapmaktan geri adım atmayan kadro özelliklerini kendimizde ve çevremizdeki insanlarda oluşturmalıyız.

Fakat gençliği eğitmek, aydınlatmak, yeni ve mücadeleciler bir yaşama çekmek kolay olmayacaktır. Geleceği kurma, sınıfsız sömürsüz toplumu yaratma yolunda özellikle gençliği hem bilinçli olarak buna hazırlamak, hem de bu görevi yerine getirmesi için canla başla çalışmasını sağlamak gerekiyor.

Gençliğe çok iş düşmektedir. Devrimci mücadele içerisinde emekçiler ve gençlik içinde yürüttüğümüz faaliyetlerimizde nihai kurtuluş amacımız için en temelde çelik disiplinli, özverili ve fedakarlık yapmaktan geri adım atmak adro

Akademisyenlere Yönelik Şiddet Artıyor

Devletin sivil faşist kesimleri okullara yoğun bir şekilde yerleşmesiyle birlikte akademisyenlere, akademi emekçilerine yönelik şiddet artmaya devam ediyor. Çankaya Üniversitesi Hukuk Fakültesi Araştırma Görevlisi Ceren Damar Şenel 2 Ocak Çarşamba günü üniversite öğrencisi tarafından öldürüldü. Üniversite öğrencisi, Ceren Damar'ı tartışma bahanesiyle önce bıçakladı, ardından emekli polis olan babasının tabancasıyla vurarak öldürdü. Katil çıkarıldığı mahkemeye tutuklandı. Katilin babası ise adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Sınavdan geçmesi için kopya çekmesi gerektiğini söyleyen üniversite öğrencisi kopya çeker-

umarım sınavlarımıza yansır. Herkese iyi çalışmalar" ifadelerini paylaşan aynı üniversitenin öğrencisi M.B. hakkında 'suçu ve suçluyu övmek' suçundan soruşturma başlatıldı. Okullara silahlarla, bıçaklarla elini kolunu sallayarak giren sivil faşistler devlet himayesi ve korumasında rahat bir şekilde katliam yapabilir hale gelmiş durumda. Sırada kim olacak yerine üniversitelerde, liselerde, sokaklarda dinci-faşizme ve sivil faşist örgütlü kesimlere karşı mücadele yükseltilmelidir.

Öğrenci Gençlik Geçinemiyor

Eğitimde artan fiyatlar nedeniyle son 5 yılda 1 milyon üniversite öğrencisi geçim sıkıntısı nedeniyle okulunu bırakmak zorunda kaldı. Veriler bu sayının gitgide arttığını gözler önüne seriyor. Çoğu öğrenci geçimini sağlayabilmek ve okuyabilmek için inşaatlarda ve diğer işlerde çalışarak iş cinayetlerine kurban gidiyor. Verilere göre geçen yıl, başvuru yapmasına rağmen 40 bin öğrenci devlet yurdunda yer bulamadı. Bu öğrenciler pahalı özel yurtlara gitmek zorunda kaldı.

Son 5 yılda 1 milyon 115 bin 530 öğrenci kayıt yaptırdığı üniversitelerinden kaydını sil-dirmek ya da kaydını dondurmak zorunda kaldığı bilgisi geldi. 2013-

2014 eğitim öğretim döneminde 135 bin öğrenci okulda ayrılmak zorunda kalırken bu sayı sonraki yıl 161 bine, bir sonraki yıl 197 bine, 2016-2017 döneminde 212 bine çıktı. 2017-2018 döneminde ise üniversiteyi bırakan öğrenci sayısı 408 bini aştı. Bu veriler krizin faturasını yine emekçilerin çocuklarının ödediğini gözler önüne seriyor. Gençlerin geçim sıkıntısı nedeniyle okulunu bırakmak zorunda kalması ve genç yaşta eğitimden yoksun bir şekilde inşaatlarda çalışarak iş cinayetlerine kurban gitmesi kapitalizmin gençliğe bir gelecek vaat etmediğini gösteriyor.

LUMİA

Siz gitmeden önce umut vardı buralarda Rüzgarlarında isyan Sokak çocuklarının yüzünde tebessüm Havasında kızıl bir sevinç çığlığı Köşe başında bildiri dağıtan gencin heyecanlı elleri Memleketin hayalinde özgürlük vardı Şimdi bütün şirler sustuLumia İlkbaharımız sürgün Gündüzler karanlık Denizler eskisi gibi değil artık Pek bir hırçın Sanki bütün bir şehirler öfkeli Bense gökyüzünü arıyorum Lumia Gittikçe tüketiyor iki baharlık ömrüm Hoşçakal demeden Terk etmezse yüreğim bu yılın bedeni Görmezse gözlerim kızıl meydanları dolduran esmer yüzlü çocukları Soğuk odalarda sessiz bir çığlık olur düşlerim O vakit bir saç teline asarım kendimi Çünkü Lumia Tekrar görememek seni Savaşın ortasında yalnız kalmaktı Gökyüzünde yıldızsız bir geceydi Oysa seni görmek Seninle güzel günler uğruna dövüşebilirdim Karanlık zindanlarda İşkencelerde Umut çiçeğiymiş Belki de kalabalık bir cadde de yürümekti Hiç korkmadan yürümek Özledim Özledik Lumia Bu şehirlerin sokakları seni istiyor Sen dön Lumia Vakit varken dön

"Zamları biz yapmadık" Osmangazi Köprüsü işletmecisi

Bir vatandaş, fişte yer alan her ürün iade edilebilir olduğu için 'satın almış olduğu' poşeti, aldığı ürünleri e ve getirdikten sonra 'poşetten memnun kalmadım' g erekçesiyle iade etti.

KRİZ, KAPİTALİZM VE DEVRİM

A.DOĞAN

Geçtiğimiz bir sene içerisinde ekonomiye dair birçok laf duyduk. Kimileri sürekli bir ekonomik krizden bahsederken kimileri de halkı ortada bir ekonomik kriz olmadığını, dış mihrakların bir oyunu olduğuna inandırmaya çalıştı. Burjuva eğilimin bir kanadı krizi salt bir finans krizi ve dış borç krizi olarak görüp çözümleri sıkı para politikalarında aradı. Ekonomik kriz var diyenlerin bir kısmı ise krizi "tek adam yönetiminin yol açtığı kriz" olarak görürken ortalığa "krizin faturasına emekçiler ödemesin" diye çıktılar. Peki, uzunca süredir devam eden ve önümüzdeki yıl kendisini çok daha belirgin bir şekilde hissettireceğinden emin olduğumuz bu "ekonomik kriz" tartışmalarında aslolan nedir? Bu yaşadığımız gerçekten tek adam rejiminin hatalı yönetiminden kaynaklanan bir kriz mi, bir finans/dış borç krizi mi yoksa gerçeklik bu ikisinden uzakta başka bir yerde mi gizli?

Öncelikle şunu belirtmekte fayda var diye düşünüyorum: Krizi salt finansal ve dış borç kaynaklı bir kriz olarak görenler, yönetim beceriksizliği veya hatası olarak görenlere göre daha tutarlı ve bilimsel bir zeminde hareket etmekte. Elbette ki yerel para biriminin değersizleşmesi ve yabancı kurların değerlenmesi kurumsal iktisat bakış açısıyla demokrasi, özgürlükler, eğitim, fikri mülkiyet hakları gibi birtakım kurumların (yabancı sermaye açısından "güven unsuru" olarak görülmesi nedeniyle) yokluğuyla açıklanabilir. Fakat bilinmelidir ki AKP iktidarı da önceki bütün iktidarlar gibi sermaye-özel olarak tekeli sermaye-iktidardır. Bu durumda kurumlar ve kurumların gerilemesi bir sebep midir yoksa sonuç mudur?

Tarihsel olarak incelediğimizde, durum böyle olmasa ne 71 darbesi olurdu ne 80 darbesi olurdu ne de bu topraklara faşizm gelirdi. Çünkü 71 darbesinin de 80 darbesinin de tekeli kapitalist sınıfın iktidarını koruması açısından ne denli önemli olduğu tekeli kapitalistlerin gerek bu darbelerden gerekse ardından gelen sivil hükümetlerden ne derecede fayda sağladığına bakarak anlaşılabilir. Yani kısacası bugün "tek adam diktatörlüğü" de, eğitimde gerileme de, özgürlüklerin kısıtlanması da sermayenin yönetme krizinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır ve bugün ekonomik kötüleşmenin sebebi olamazlar.

Bilimsel sosyalizmin kurucularının bize öğrettiği üzere kapitalist üretim biçimi krizlere her zaman gebe bir sistemdir ve kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu yerlerde krizler kaçınılmazdır. Her kriz bir önceki krizin devamı niteliğindedir:

"...bir krizin devamı olan her kriz, daha evrensel boyutlara ulaşır ve bu yüzden bir önceki krizden daha kötüdür" (Engels, 1843).

Bu olgu burjuva iktisatçıları

tarafından tarihin hemen her döneminde -kriz dönemleri hariç- unutulmuştur ve "market ekonomisi" dedikleri kapitalizmin aslında ne kadar güzel ve kusursuz bir sistem olduğunu bir takım gerçekçi olmayan varsayımlar altında kanıtlayarak yansıtmışlardır. O nedenle krizler burjuva iktisatçılara göre daima dışsal unsurlar olarak değerlendirilmiştir. Hâlbuki bu görüş yanlıştır. Çünkü kapitalist üretim biçiminde krizler dışsal değil sisteme içkin, içsel olgulardır. Kapitalist sınıf içerisinde her zaman bir rekabet durumu vardır (bu günümüzde artık tekeller arası bir rekabettir). Emek sömürsünün bir ürünü olan sermaye daima büyümek zorundadır. Sermaye birikiminin gerçekleşmediği durumlarda sistemsel bir boşluk oluşur ve bu boşluk benzer alanda üretim yapan başka bir firma tarafından doldurulur. Bu nedenle kapitalistler üretim maliyetlerini azaltmak ve rakibinden daha fazla artı-değere el koymak zorundadır.

Üretimde maliyeti azaltmak ancak işçilerin ücretlerini düşürmek, işçileri daha fazla çalışmaya zorlamak veya teknik ilerlemelerle daha az işçiyle daha fazla üretim yapmak yoluyla mümkündür. İşçilere ancak yaşamını idame ettirebilecek kadar ücret ödeyen kapitalist zaten işçileri ölesiyeye çalıştırmaktadır. Bu durumda sermayeye tek bir seçenek kalır o da daha az işçiyle daha çok üretim yapmaktır. Ancak firma bazında daha az iş-

risini kaybetmesiyle kendi mallarına olan talep azaldığı için ürünlerini daha düşük fiyattan satmak zorunda kalır. Düşük fiyattan mal satarken kar oranını koruma amacı güden ikinci şirket de bu nedenle işçileri işten çıkarır ve karlı olmadıkları gerekçesiyle yatırımlarını durdurur. Fiyatlar değer altına iner ancak işsizlik artar, işsizliğin artmasıyla işçi ücretleri azalır. İşçi ücretlerinin azalması ile birlikte tüketim, üretimin altına düşer. Bu ekonomik krizin bir biçimini oluşturur. Ancak krizler üretim ve dolaşım sürecinin herhangi bir aşamasında oluşan başka nedenlerle de ortaya çıkabilir: Üretim araçlarının fiyatları yükseltilir, üretim sürecinde işçiler grev, sabotaj veya ayaklık gibi eylemlerde bulunabilir, üretilen mallara yeterli talep olmayabilir vb.

"Spekülasyon, aşırı üretimin en yüksek aşamasına ulaştığı dönemlerde hep görülür. Spekülasyon, aşırı üretim döneminde geçici pazar olanakları sunar, ama tam da bundan dolayı krizin patlak vermesine ve etkilerinin genişlemesine neden olur. Kriz önce spekülasyonun olduğu alanlarda patlak verir; ancak ondan sonra üretimi vurur. Yüzeysel düşünen bir gözlemcinin krizin nedeni olarak gördüğü şey, aşırı üretim değil aşırı spekülasyondur, oysa bu sadece aşırı üretimin bir semptomudur." (Marx, 1848).

2007-2009 "finansal krizi"nde de 2018 krizinde de

kalacaklardır. Tarihin her döneminde krizleri burjuvazi çıkarılmış faturasını da emekçilere, küçük burjuvaziye ve görece küçük olan orta burjuvazinin katmanlarına ödetmiş, küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin yarattığı boşluğu kendisi doldurarak bundan fayda sağlamıştır. Tabii ki güçlü bir örgütlü mücadele krizin faturasını tekellere ödetmeye yetecektir çünkü finans-kapital iktidarını kaybetmektense faturayı ödemeyi tercih edecektir. Fakat krizin faturasını finans-kapitale ödetecek, emekçilerin ödemesini sağlayacak ve finans-kapitali "iktidarını kaybetmektense" durumuna düşürecek bir örgütlülük sağlanması halinde iktidarı almaya yeltenmeyip krizin faturasını ödetmekle yetinmek bir darkafalıktan başka bir şey değildir. Kapitalizmin yıkılışının bir ekonomik krize geleceğini ve sınıf mücadelelerinin ekonomik kriz dönemlerinde yükseldiğini hem bugün ülkemizde artan grevler aracılığıyla hem de Marx ve Engels'in bizzat kendisinden görüp öğrenebiliriz:

"(krizlerden bahsederken) ve sonunda ekonomistlerin felsefesinde asla hayal bile edilmeyecek olan bir toplumsal devrime neden olur" (Engels, 1843)

"Sosyalizmin yakınlaşması engellenemez, özellikle de bir sonraki kriz, işçileri tam bir yoksulluğun zorlamasıyla politik çareler (parlamento eylemi) yerine toplumsal çarelere yönlendirdiğinde. Ve kriz en geç 1847 yılında sanayinin ve ticaretin içinde bulunduğu mevcut durumun arkasından gelmelidir... İşçiler kendi bildirelerini taşıyacaktır" (Engels, 1845).

"1844 ve 1845 yıllarındaki grevler, öncekilere göre daha az dikkat çektiyse, bunun nedeni 1844 ve 1845 yıllarının, İngiliz endüstrisinin 1837 yılından beri ilk defa gördüğü bolluğun ilk iki yılı olmasıdır" (Marx, 1847)

"Ne olursa olsun, şurası kesin ki, ticari krizin 1848 devrimine yaptığı katkı, devrimin ticari krize yaptığı katkıdan daha büyüktür" (Marx, 1848, s. 292).

"Bu genel refah, burjuva toplumun üretici güçlerinin burjuva sistemin içinde mümkün olduğu ölçüde gelişmesini sağlayarak sürerken gerçek bir devrim sorunu olamaz. Bu tür bir devrim ancak iki etken çatıştığında mümkündür: modern üretici güçler ve burjuva üretim biçimleri... Yeni bir devrim, ancak yeni bir krizin sonucu olabilir; ve krizin geleceği ne kadar keskinse, devrimin geleceği de o kadar keskindir" (Marx, 1852).

Yönetim krizinin bu kadar derinleşmesinin yanına ekonomik krizin derinliği de eklendiği ve bu durumun dünyanın genelinde bu şekilde ilerlediği göz önünde bulundurulursa kapitalizmin bu sıçramalı çöküş evresinde atılacak en doğru slogan krizin faturasıyla ilgili değil devrimin güncelliği üzerine olmalıdır!

Bilimsel sosyalizmin kurucularının bize öğrettiği üzere kapitalist üretim biçimi krizlere her zaman gebe bir sistemdir ve kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu yerlerde krizler kaçınılmazdır. Her kriz bir önceki krizin devamı niteliğindedir:

çiyile daha fazla ürün üreten kapitalist -ki sektördeki tüm kapitalistler aynı şeyi yapar- artı-değer oranını artırırken işçilerin sektörel bazda azalması demek değerlerin kaynağı olan emeğin ve artı-değerin kaynağı olan yaşayan emeğin üretim sürecinin dışında bırakılması demektir. Sermayenin organik bileşimi sürekli canlı emek aleyhine değişir ve bu uzun dönemde kap oranlarının düşmesine yol açar.

Kar oranları düşünce bazı firmalar yatırımlarını durdurur. Bu firmaların üretim araçlarını temin ettiği şirket ise bir müşteri-

durum bundan pek de farklı değildir. Bu nedenle krizi sadece finansal/dış borç kaynaklı görmek de bize yüzeysel bir analiz sunar.

Sorunu "tek adam rejimi"nde bulan, çözümünü de tek adam rejiminin ortadan kaldırılmasında bulacaktır. Ancak sorun tek adam rejimi olmadığı için tek adam rejiminin ortadan kaldırılması çözüm olmayacaktır. Bunun yanında krizin faturasını krizi çıkaranlar ödesin, krizin faturasını emekçiler ödemesin demek de ilk bakışta radikal ajitatif sloganlar gibi görünse de içi boş ve anlamsız sloganlar olarak

Antakya'da Öğrenciler Ayakta!

Antakya'da Mustafa Kemal Üniversitesi öğrencileri 1 Ocak Salı günü Hatay Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması yaparak, ulaşım zamlarının geri çekilmesini ve altyapı sorunlarının çözülmesini talep etti. Karth sisteme geçilmesinin ne üniversite öğrencilerine ne de Serinyol halkına faydası olduğunu, yalnızca Büyükşehir Belediyesi'nin karlı olduğunu belirten öğrenciler zamların çekilmesini talep etti.

Basın açıklaması yapan öğrencilerin talepleri şöyle:

"...Dolmuşların yerinin otobüslerle değiştirilerek karth sisteme geçilmesi ne üniversite öğrencilerine, ne de Serinyol halkına fayda sağlamıştır. Bu değişimin tek karlı Hatay Büyükşehir Belediyesi'dir. Sermaye bir kriz için değildir ve bu krizin faturasını tüm yollarla biz yoksul emekçi halka ödetmek istemektedir. Onlar kuruluşlarla servetini katarken bizler zamlar karşısında her kuruşun hesabını yapar hale getirildik. Kabullenmiyoruz, sinmiyoruz, susmuyoruz! Taleplerimiz nettir: Ulaşım zamları geri çekilsin, otobüslerin kalkış periyodu azalsın daha sık araç hareket etsin. Yurtta kalan ve Meslek Yüksek Okulu'nda okuyan öğrenciler için fiyat tarifesini düzenlensin. Fahış kart ücretleri sivil ve öğrenciler için aynı olacak şekilde mantıklı bir miktara düşürülsün. Yıllardır süren yol ve altyapı problemlerine kalıcı çözümler üretilsin."

Gençliği Devrime Kazanmalıyız!

Sosyal reformist örgüt ve partilerin gençlik saflarında yarattığı tahribat büyük. Bu gibi parti ve örgütler "Türkiye'de de devrim için koşullar uygun değil" diyerek hem kitlelerde hem de gençlik saflarında moralsizliğe ve devrimci mücadeleden uzaklaşmaya neden oluyor. Aynı zamanda bu gibi söylemlerle Türkiye ve Kürdistan'daki olgunlaşmış devrim koşullarını adeta görmezden gelmiş oluyorlar.

Liseli bir genç olarak okulda farklı düşünce ve ideolojilere sahip birçok öğrenci arkadaşım ile karşılaşyorum. Geçenlerde karşılaştığım bir arkadaşım bana aynı sosyal reformistlerin dediği gibi, "Türkiye'de bir devrim için koşullar uygun değil" dedi. Bunu diyen bir insan düzene karşı içi öfkeyle dolan işçileri, emekçileri, kadınları ve gençleri görmezden geliyor olmalı diye düşündüm. Böyle bir durumda onu böyle dediği için azarlamazdım ya da kızamazdım çünkü sosyal reformistlerin gençlik saflarında yarattığı tahribat büyük ve o da bu tahribattan etkilenmiş olabirdi. Fakat önemli olan onu bu düşünceden kurtarabilmektir. Ona gerçekleştiren işçi eylemlerini ve grevlerini hatırlattım en iyi örnek olarak 3. Havalimanı işçilerinden bahsettim. Gençleri geleceksizliğe iten bir sistem içinde olduğumuzu ve en iyi örnek olarak genç işsiz oranının gitgide büyümesinden bahsettim. Kadın cinayetlerini hatırlattım. Böyle bir durumda devrim koşulları nasıl uygun olamazdı ki?

Nihai amacımız devrim ise sosyal reformist partilerin gençlik üzerinde yarattığı tahribatı onarmalı, gençliği kendi saflarımıza yani devrimin saflarına çekmeliyiz. Yaşam devrimden yana akıyor ve devrimin zafere ulaşabilmesi için koşulları oluşturmuş durumda.

İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'lü

İŞSİZLİĞİN ÇARESİ YOK MU? -1-

İşsizliğin çaresi neden olmasın? Elbette vardır. İşsizlik ekonomik düzenin yapısından kaynaklanıyor. İşsizliği bitirmek için ekonomik düzeni değiştirmek, planlamak ve tüm çalışanlara, YETENEĞİNE GÖRE ÇALIŞIP, EMEĞİNE GÖRE KAZANACAĞI İLKESİNE dayanan bir ekonomik sistem kurmak, bu sorunu ve bunun gibi pek çok sorunu çözmek için yeter. Biz bunu sağlayacak sisteme Sosyalizm diyoruz.

Kapitalizm, işsizliği ortadan kaldıramaz. Çünkü, herşeyden önce sömürü sistemidir. Çünkü kapitalizmde fabrikalar, toprak ve diğer tüm üretim araçları kapitalistlerin mülkiyetindedir. Sömürü yönetimidir. Kula kulluk sistemidir. Yaşayarak görüyoruz. Kapitalist üretim biçiminde amaç, tüm toplumun refahı -ilerlemesi değil, kapitalistlerin kar etmesi ve sermaye biriktirmeleridir. Sadece burjuva sınıfın, sermayenin, refahı-lüksü-zenginliğidir.

Bu, üretim araçları ve üretilen ürünleri kişisel mülk edinme ve kişisel çıkara göre işletme yasalarına dayanan bir sistemdir.

Emekçi halkların değil asalak sermaye efendilerinin çıkarlarını temel alan bir sistem. Bu sistemde işsizlik, kaçınılmazdır. Çünkü emeğin toplumsal üretkenliğini artıran her teknik ve sinai gelişmeden bütün insanlık değil sadece kapitalistler yararlanıyor. Kapitalistler bu yöndeki her gelişmeyi emek sömürsünü yoğunlaştırmak, daha az işçiyi daha yoğun ve daha uzun süre çalıştırmak, böylece karına katmak için değerlendiriyorlar. Öte yandan, işsizlik, kapitalistlerin çalışan işçiler üzerinde, ücretleri düşürmek, çalışan işçileri kölelik koşullarına razı etmekte kullandıkları sürekli bir baskı unsuru olduğu için, hep olmasını istediği şeydir.

Neden mecburi bir sonuç ve neden İSTENDİĞİNİ işçiler çok iyi bilir. Emekçileri baskı altında ve kontrol altında tutma aracı yapılıyor...Olumsuz aleyhine koşullara ve anlaşmalara razı etme aracıdır.

İşsizlik olmasa hiçbir asalak kapitalist, işçiyi ucuz ve çok ağır çalışmaya zorlayamaz. Sektörüne göre 4-10-15 kişilik işi bir işçiyi

yıkamaz. İşçinin karın tokluğuna bile zor geçindiği bir ücretle, aslında fiyatla, işçinin gücünü kiralamasına razı edemez.

Bu kapitalistler neden işsizliği yok etmek istesin ki?

İstemiyorlar. Zaten isteselerde yokedemezler. Fırsatçı kültürleri de kapitalizmin her sonucu yine kapitalizm lehine kullanmalarını sağlar.

İşsizlik, kapitalist ekonominin doğal bir ürünüdür. Çünkü daha çok kar, daha çok artı-değer sömürüsü hırsıyla her kapitalist birbiriyle rekabet halinde. Dünyayla rekabet halinde. Kapitalistler sadece işçileri yemez, birbirlerini de yer. Birbirlerini iflas ettirme yarışı içindedirler.

Bunun için en başta daha ucuz-daha çok ürün maalemetk ve daha geniş pazarda fiyat avantajı elde etme rekabeti gelir. Bunun yolu da basit. Önce işçi fiyatı ve masraflarını mümkün olduğunca kıstırarak (yani giderleri), daha az ücretle, daha az işçiyi, daha uzun süre, daha hızlı tempoyla çalıştırmak, -Ekonomi dilinde buna MUTLAK ARTI-DEĞER SÖMÜRÜSÜNÜ ARTTIRMAK deniyor- ve Teknoloji geliştirmek, üretime yeni teknoloji uygulayarak üretim hızını -maliyetini- işçi sayısını- ücretini düşürmek -Ekonomi dilinde burada NİSPİ ARTI-DEĞER SÖMÜRÜSÜNÜ ARTTIRMAK deniyor.

İşte işçiyi mahveden dürtüler böyle işliyor.

Görüldüğü gibi, en iyi maliyet düşürme yöntemi, tabiki işçi azaltmak ve az işçiyi yine az maaşla çok uzun ve ağır çalıştırmak.

Makine tekniğin gelişmesinde bunu daha olanaklı kıldığı için, kapitalistin elinde işsizliği-

yoksulluğu ve ölesiye tüketen aşırı çalıştırmayı destekleyen bir role sahip oluyor.

Oysa teknoloji insanın dostudur. İşleri kolaylaştırır. Üretim kalitesini artırır. Miktarını artırır. Kapitalist emeller elinde ise düşman oluyor...Aslında düşman olan kapitalistler.

Yakın zamanda pekçok fabrika işçisi bölük bölük isyan etti. OYAK RENAULT Fabrika işçileri de en sonunda dayanamayıp isyan ettiler. Bir OYAK RENAULT işçisi bir gazeteye durumlarını şöyle anlattı. "Fabrikada gerçekten ağır çalışma koşulları var. 13 yıl önce işçi fazlaydı. ve yapılan iş daha azdı. Daha rahat çalışıyorduk. Şimdi abartısız söyliyorum 4 kişinin işini bir kişi yapıyor. Yapamayınca da savunma yazdırıyorlar. Psikolojik baskı yapıyorlar. 'Dışarda işsizler var, yapmak zorundasın' deniliyor"

Görülüyor ki kapitalistler hem işsizliğin sebepleri hem de hiç utanmadan bunu baskı-zorlama- herşeye razı etme fırsatı olarak kullanıyorlar. İşçinin iradesini kırmak için kullanıyorlar.

İradesi kırılan, istemediği koşullara anlaşmalara razı edilen insana ise köle denir. İşçi, iradesi kırılmış ücretli köledir.

Ancak nereye kadar?

Emekçi insan koyun değildir. Emekçi çalışmak için yaşamaz. Yaşamak için çalışır. Çalışmak yaşamaya yaramadığı, yaşamı eziyete çevirdiği yerde ayaklanır- isyan eder. İşsizler isyan eder.

Bu duruma gelmiş işçi-işsiz emekçinin ilk yaptığı şeyin biraraya gelmek ve öz örgütlerini oluşturmaya başlaması tesadüf değildir. Kurulan komiteler-konseyley- temsil heyetleri...vb... İşçi sınıfının İRADE oluşturmaya ve toparlamasıdır. Güç oluşturulmasıdır. İrade oluşturmak ve kendi çıkarını -siyasetini yapmaya başlamak özgürleşmeye atılan ilk adımdır.

İşsizliğin ve diğer sorunların çareside buradadır.

Düzeni değiştirmek, işsizliğin- yoksulluğun- köle çalışma -anlaşmalarının çaresi olarak, tek gerçekçi yol olarak bu hareketlenmede belirir.

Devam edecek...

"Üç Ayardır Para Alamıyordu Artık Dayanamadı"

DİSK'e bağlı Devrimci Yapı Yol ve İnşaat İşçileri Sendikası (Dev Yapı-İş), 9 Ocak günü Ataşehir Belediyesi önünde bir eylem yaparak, Ramazan Kazabatağ'ın intihara sürüklenmesini protesto etti.

Ataşehir Belediyesi'ne bağlı Örnek Mahallesi'ndeki Pazaryeri inşaatında, Can İnşaat adlı firmanın işçisi olarak demir aksamları yapan Ramazan Karabacak, 6 aylık çalışmanın sonunda ücretini alamamıştı. Aradan 3 ay geçmesine rağmen ücretini alamayan Karabacak, önceki gün yine belediyeye gelerek görüşme yapmış, sonrasında da arabadaki benzini alarak üzerine döküp bedenini ateşe vermişti.

Dev Yapı-İş'in belediye önünde düzenlediği basın açıklamasına belediye işçileri de katıldı. İlk söz alan Sendika Genel Başkanı Özgür Karabulut, bir kamu işletmesi olan Ataşehir Belediyesi'nin, denetimsizlik nedeniyle bir işçinin haklarının gasp edilmesine engel olmamasının kabul edilemeyeceğini söyledi.

Karabulut "İşçi arkadaşlarımıza çağırımız, başınız sıkıştığında, çaresizliğe sürüklendiğinizde, DİSK'e, Dev Yapı İş'e, sendikalara ve mücadele eden kurumlara başvurmanızdır. Bedeninizi ateşe vererek, intihar girişimlerinde bulunmayın. Krizin

olduğu dönemler toplumsal bunalmalar da yaşanır, fakat işçiler kendilerini çaresiz hissetmesinler. Mücadele eden kurumlara başvursunlar buralarda örgütleninler" dedi.

"İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Ücret Haktır Gasp Edilemez", "Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz" sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklamasını Hasan Oğuz okudu.

Ekonomik kriz derleşerek sürdüğünü, son 3-4 ayda yüzbinlerce işçinin çeşitli sebeplerle işsizler ordusuna katıldığını ve sadece inşaat işkolunda 1 milyon 900 bin olan işçi sayısının bugün 1 milyon 450 bine düştüğünü belirten Oğuz "450 bin inşaat işçisi işsizliğe mahkum edilmiş demektir. İşçiler işten atılıp açlığa mahkum edilirken en temel hak olan ücretleri bile inşaat partonları ve taşeronlar tarafından gasp ediliyor. Bu devranın böyle gitmesine izin vermeyeceğiz. ...Otoyol inşaatlarında, şehir hastanesi inşaatlarında nerede bir şantiye varsa orada hukusuzluk var. Hakkını arayan işçiyi baskı var" dedi.

Limter İş Sendikası Genel Başkanı Kanber Saygılı ve HDP İstanbul Milletvekili Musa Pirolu'nun da konuşmalarının ardından açıklama sloganlarla sona erdi.

İŞÇİLER DENEYİM PAYLAŞTI

3. Havalimanı işçileri, Dev-Yapı-İş'in Eğitim Sen İstanbul 2 Nolu Şube'de düzenlediği panelde mücadele deneyimlerini paylaştı. Paneye 2 aylık tutsaklık sonrasında tahliye olan işçiler Baran Teyip Kırgın, Fatih Mukan ve Dev-Yapı-İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut katılarak 3. Havalimanı'ndaki çalışma koşullarını, eylemin gelişimi ve nedenleri üzerine deneyimlerini paylaştı.

Paneye 3. Havalimanı'nda çalışan işçilerin yanı sıra çeşitli şantiyelerde çalışan inşaat işçileri ve 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri katıldı.

Paneller 3. Havalimanı'nda emek ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşuyla başladı.

İlk olarak Özgür Karabulut 2018'e damgasını vuran 3. Havalimanı eylemi ve bu eylemin

nedenlerini, sonrasında yaşanan hukuksuzluk ve tutuklama sürecine işçilerin bu deneyimlerini anlattı.

Baran Kırgın da yaptıkları eylemleri ve yaşadıklarını an-

lattı, işçilerin sendikal haklarının yok sayılmaya çalışıldığını söyledi; medyada işçiler hakkında kara propaganda yürütüldüğünü anlattı.

İşçi Fatih Mukan ise sorunlardan çok çözümlerine ilişkin değerlendirmelerde bulundu.

"Örgütülüğümüzü büyütme, kazanmaya yönelik mü-

cadelemizi sürdüreceğiz" diyen işçiler, 2018 yılında birçok şey öğrendiklerini söylediler.

Anlatımların ardından paneye bir ara verilerek inşaat iş kolundaki örgütlenme biçimleri üzerine katılımcılar işçilere sorular yönelttiler. İnşaat işçilerinin sürekli yer değiştirmesi dezavantajının nasıl avantaja dönüştürülebileceği, ilişkilerin nasıl süreklileştirilebileceği üzerine görüşler paylaşıldı.

3. Havalimanı işçilerine ve sendikaya bu süreçte uluslararası desteğin geldiği, bir çok ülkede eylemler de yapıldığı ve bu dayanışmanın devam ettirilmesi üzerinde duruldu.

İşçilerin haklarını bilmeleri ve örgütüllüklerini güçlendirmeleri için eğitim çalışmalarını daha etkin ve yaygın hale getirilebileceği vb. üzerine görüşler de paylaşılarak panel sonlandırıldı.

"Ya Hakkımız Ya Canımız"

Yaklaşık 2 yıldır ücretlerini alamayan TOKİ işçileri, bugün Kızılay AVM önünde eylem yaptı. "Ya hakkımız ya canımız", "Emek düşmanı TOKİ" dövizleri taşıyan işçiler, AVM önünde yaşadıklarını anlatmak isteyince polis saldırısıyla karşılaştı.

5 işçi ve onlara destek olan 3 kişi polisin saldırısıyla gözaltına alındı. Polis saldırısı ve gözaltına tepki gösterenlere de polisler müdahale etti, olayı görüntüleyen muhabirleri de uzaklaştırmaya çalıştılar.

Akşamüzeri serbest bırakılan işçiler ertesi gün Meclis kapısında eylem yaparak gözaltına alındılar.

22 Kasım'dan bu yana eylemde olan işçiler bu defa yüzle-

rini meclise çevirdiler. Meclis Grup Toplantıları olması nedeniyle seslerini duyurmak için saat 12.00'de TBMM Dikmen Kapısı önünde basın açıklaması yapmak isteyen 4 TOKİ işçisi kendisini demir parmaklıklara zincirledi.

"İşçiyiz haklıyız hakkımızı isteriz" diyen Doğukan Özkaya, Ömer Özkaya, Hasan Durgaç ve Hanifi Durgaç'ı polis sürükleyerek gözaltına aldı. Polis saldırı ve gözaltı sırasında görüntü almak isteyenleri de engellemeye çalıştı.

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi İnşaatında Eylem

Taş Yapı'nın yüklenici firma olduğu Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi inşaatında taşeron firma HS Ring Elektrik bünyesinde çalışan İnşaat İşçileri Sendikası üyesi işçiler 8 Ocak günü saat 13.00 itibarıyla eylem başlattılar.

Eylem öncesi sendika üyesi işçileri ve temsilcilerini arayarak 'ücretleri hemen ödeyeceğiz, fakat eyleme başlamayın' diyen Taş Yapı yöneticileri,

Devrimci Yapı İşçileri Sendikası da destek verdi. Taş Yapı işçileri eylemlerine devam ediyor.

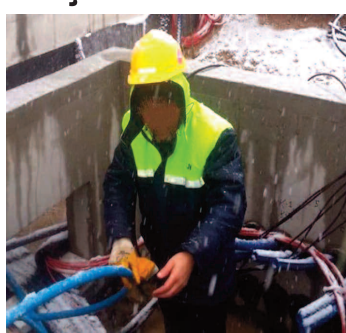
İnsanlık Dışı Koşullarda Çalıştırmak Serbest, Şikayet Etmek Suç

Bursa Harmancık'ta da doğalgaz boru hatında elektrik tesisatı döşeyen inşaat işçileri, -1 derece havada suyun içinde çalıştıklarını belgeleyen fotoğrafları paylaşarak çalışma koşullarını teşhir ettiler.

Yüklenici firma TANAP'a bağlı ELMAK isimli taşeron firma bünyesinde çalışan İnşaat İş Sendikasına üye işçiler, 27 Aralık günü çektiikleri fotoğrafları paylaştıkları için "iş bitimi" gerekçe gösterilerek yasadışı bir şekilde işten çıkarıldılar.

İnşaat İş Sendikası, bu durumu protesto ederek bir açıklama yayınladı. Sendika açıklamasında "Üyelerimizin fotoğrafları gönderdikleri gün hava sıcaklığı eksi 1 derecedeydi. Dizlerine kadar su içinde çalıştırılan arkadaşlarımız çalışırken resmen donduklarını ifade ederek, 'Mecbur tutuyorlar. Biz direnmiyoruz. Hava don' demişlerdi.

İnşaat patronlarının bu tutumunun esas nedeninin 'işin bitmesi' değil, sendikal örgütlenme düşmanlığı olduğunu biliyoruz. Bu sendika düşmanlığına karşı inşaat patronlarına diyoruz ki, ne yaparsanız yapın o şantiyelere sendikamızın girmesini engellemeyeceksiniz! İşçi kıyımlarına, ücret gasplarına, kanımıza sudan ucuz muamele yapılmasına karşı bugüne kadar yürüttüğümüz mücadelemizi büyüterek yolumuza devam edecek, o sömürü çarkına çomak sokmayı sürdüreceğiz!" dedi.

PTT İşçileri İş Bıraktı

İstanbul'da Topkapı PTT kargoda işçiler, ağır iş yükü dayatmasına tepki göstererek 11 Ocak günü iş bıraktı.

"100-150 iş alacaksanız, dağıtacaksınız. Bitmezse ceza keseriz" denilen işçiler, buna tepki göstererek iş bıraktı. "Ya işimizi hafifletin ya müdürü değiştirin" diyen işçileri taşeron firma da "çalışacak-sınız" diye tehdit ediyor.

PTT kargoda çalışan işçiler taşeron, sendikasız ve güvencesiz olarak çalışıyor. Postanenin bütün yükü sendikasız, güvencesiz işçilerin üzerine yıkılmış durumda.

İZBAN Grevi Tartışmalarına Cevaben

10 Aralık'ta başlayan İZBAN grevi 8 Ocak sabahı Cumhurbaşkanlığının kararıyla yasaklandı. Grev süresince İzmir'de trafiğin çekilmez hale geldiğini ama bunun tramvay hattıyla başlayan bir dizi yanlış uygulamanın sonucu üst üste binen sorunlar yumağının son damlası olduğunu belirtmek gerekir.

İZBAN grevi hakkında Aziz Kocaoğlu, Kani Beko başta olmak üzere yapılan spekülasyonlar ve işçilere diz çöktürme konusundaki ısrarlar ve CHP merkezli bilgi kirliliği yaratarak linç kampanyası devam ediyor.

2 Ocak'ta Aziz Kocaoğlu, "Bugün Metro A.Ş.'ye giderek işçilerimiz ve sendikacılarla görüştüm. Metro için yüzde 25, İZBAN için de ortağımız TCDD'ye götüreceğim yüzde 30 zam teklifimiz maalesef kabul görmedi. Verilebilecek en iyi rakamları önermemize

rağmen ısrarla olumsuz cevap alıyoruz. Maalesef bir dayatma ile karşı karşıyayız. Grev haklı ama bunu sadece İzmir'de yapmak, aklimıza farklı senaryolar getiriyor." demişti. Oysa işçiler henüz kendilerine iletilmeyen görüşme randevusunu bekliyor ve sadece %28 zam talep ediyorlardı.

Başkanı, şimdinin CHP milletvekili Kani Beko "İZBAN Grevi amacından saptırıldı. Greve gidilmesinin asıl nedeni yerel seçim öncesi İzmir'de ulaşımın felç olması ve Büyükşehir'in beceriksizlikle suçlanmasıdır, yani politikadır." açıklamasını yaptı.

İşçilerin çoğunun CHP'li olduğunu belirtmeye gerek yoktur. CHP belediyelerindeki kadrolaşmayı burada açmayacağız. Greve gitme

kararı da sendikamızın grev istemesine rağmen, 326 işçinin katıldığı kapalı oylamada 320 işçinin oyuyla alınmış. İzmir'deki İZBAN grevi ile iyice zorlaşan trafikten bunalmış kesimlere AKP karşıtlığı üzerinden konuyu anlatmak demagojiden başka bir şey değil. Çünkü İZBAN, AKP -CHP ortaklığı bir şirket. %50 si İzmir Büyükşehir Belediye'sine (İBB), %50'si Devlet Demir Yollarına ait. Ücret, İBB ile işçiler arasında

belirlenip DDD'na sunulacak ve onaylanacak. İBB böyle açıklıyor.

İşçileri dinleyip, söylenenlere baktıktan sonra küçük bir hesap yaptık. İBB İZBANla günde 400 bin yolcu taşıdığına dair reklam yapıyor. Bazı gazetelere verilen demeciler bu sayıyı kat kat aşiyor ama biz bu sayıyı baz alalım. İZBAN'da bazı güzergahlarda daha fazla ama öğrenci indirimini de sayıp ortalama 3 TL diyelim, günde 1.2 milyon TL net geliri olmalı. Bu, ayda 36 milyon TL demek. Çalışan işçi sayısı 343. Şu anda aldıkları ücretleri ortalama 2000 TL civarında. İstedikleri ücretlerin ortalaması 3000 TL. İşçilere istedikleri verilse dahi işçilerin bir yıllık gideri İZBAN'ın aylık kazancının yarısı kadar. Bugün itibarıyla 28 gündür grev devam ediyor. 28 günde kar eden zarar 33 milyon 600 bin TL.

Bu hesaptan pek

çok sonuç çıkarabiliriz; İZBAN grevi sadece ekonomik taleplerle yola çıkmış bir grev. Ancak şu anda çoğu CHP'li işçiler sınıfsal bir kavramın içinde olduklarını görüyorlar. İBB, İZBAN işçilerinin iki yıllık gideri kadar parayı bu grev süresinde kaybetti. Elini hızlı tutup biran önce gayet makul olan ücreti vermek yerine süreci uzatıp işçilere karşı bir saldırı kampanyası yürütmeyi daha karlı görüyor olmalı nedense. "Bizim paramızla bizi mağdur ediyorlar" diyenler hesabı bir kez de kendileri yapmalı.

CHP'nin içinde, yanında, yöresinde, gölgesinde yer alanlar haklı grev, haksız grev tartışmalarının bir yerinde kendilerini buldular bile.

Tek dileğimiz işçilerin; "Biz siyaset yapmıyoruz, biz ekmek davamızın peşindeyiz" demeyi bırakıp bütün bu şamatayı bir kenara itebilmeleri, yollarına çıkanları yollarından atabilmeleri.

Mücadele Birliği/İzmir

İZBAN Grevi Yasaklandı

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan imzasıyla 8 Ocak günü Resmi Gazete'de yayımlanan karara göre, İZBAN'a bağlı iş yerlerinde Türkiye Demiryolu İşçileri Sendikası tarafından uygulanmakta olan grevin "şehir içi toplu taşıma hizmetlerini bozucu nitelikte görüldüğünden" 60 gün süreyle ertelenmesine karar verildi.

11 Ocak günü ise Demiryolu-İş Sendikası, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin İzmir Metro'ya bağlı metro ve tramvay çalışanlarına yönelik önerdiği yüzde 25'lik zam teklifini kabul etti ve toplu iş sözleşmesi imzalandı.

Kadın İşçiler Gebze'de Eylemde

Kocaeli Gebze'de Tahincioğlu Grubu'na bağlı Eksen Makina'da yüzden fazla kadın işçi, ödenmeyen ücretleri için 11 Ocak günü eyleme başladı.

Yaklaşık 400 işçinin çalıştığı fabrikada üretime ara verildi, ancak işçilerin 3 aylık ücretleri ödenmedi. İşçilerin tepkisi üzerine tazminatları ödeme sözü veren patron, herhangi bir adım atmayınca, işçiler fabrika alanına girerek eyleme başladı.

Türk Metal İş'in yetkili olduğu fabrikada üretim kısmında sadece kadın işçiler çalışıyor ve kadın işçiler fabrika içindeki bekleyişini sürdürüyor.

Belediye İşçileri İzmir'de Hayatı Durdurdu!

İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) ile Genel İş 2 No'lu şube arasında sürmekte olan TİS görüşmeleri, sendikamızın KHK ile "kadroya alınan" işçilerin de sendikal haklardan ve toplu sözleşmelerden faydalanmalarını talep ederken İBB'nin KHK'daki bazı maddelerden dolayı bu işçilerin 2020 yılına kadar sendikal haklardan ve toplu sözleşmeden yararlanamayacağını ileri sürmesi nedeniyle tıkanma noktasına getirmişti.

Genel İş 2 No'lu şube yönetimi, KHK'lı 800 civarında işçinin de sözleşmeden yararlanması için 11 Ocak saat 10.00 da İBB önünde basın açıklaması ve yürüyüş kararı aldı. Açıklamaya şube yöneticileri, temsilciler ve az sayıda ileri işçi katıldı. İBB başkanı Aziz Kocaoğlu'nun İBB önünde eylem yapılmasını istemediği, bu nedenle polis yığınağı yapılmış tepkiyle karşılandı. İşçiler İBB önünde eylem yapma kararlılığıyla polis barikatına yüklendi, polis gaz ve coplu saldırı gerçekleştirdi. Darp ve biber gazından etkilenip hastaneye gidenler dışında 9 işçi göz altına alındı. Bu noktaya kadar son yıllarda işçi ve emekçilerin neredeyse tüm eylemlerinde karşılaşılan bir sahne burada da tekrarlandı. Patronlar, hükümet ve emniyet işçilere, emekçilere sokağı kapatma derdinde. Maazallah bu tip eylemlerin önü açılsa nerede duracağımızı kimse kestiremiyor!

Gözetlilerle işçilerin geri adım atacağını düşünen, İZBAN'daki grevi yasaklayarak işçileri sindireceğini umanlar, yani eylemin ve grevin söneceğini bekleyenler fena halde yanıldılar. Sendika, gözetlilerden sonra işçileri Konak'a çağırdı. Mesajda; "Bugün yapılan basın açıklamasında şube başkanı ve yönetimine yapılan saldırıdan dolayı tüm üyelerimizin İBB önüne iş bırakarak acil olarak gelmeleri gerekmektedir" diyor. Çağrı, işçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Toplanma çağrısı saat 10.22 de gelmiş, 13.00'e çağrı yapılmıştı. Ancak her şubeden toplam üç binin üzerinde işçi 11.00'de işlerini durdurup Konak'ta toplanmışlardı bile.

Gözetlilerin duyulması ile birlikte İzmir'deki merkez ilçe belediyelerin neredeyse tamamında iş durduruldu. Otobüs seferleri durdu. Otobüsler garajlara çekildi bazıları ise buldukları yerlerde bırakıldı. Çöp kamyonları otopanlara, şehir merkezlerine yığılarak trafik tıkanı. Bazı ana arterlerde trafik tamamen kesildi. İşçilerin birkaç TOMA bir kaç otobüs çevik ve sivil polisler durdurulacağını hesaplayanlar için sonuç hayal kırıklığıydı.

İşçilerin eyleme katılmak için işyerinden ayrılmasını engellemek isteyen işveren temsilcileri tehditlerin işe yaramayacağını görünce, Konak Meydanının polis tarafından kuşatıldığı, gidenlerin gözetlme alınacağı yönündeki korkutma çabalarına yöneldiler. Eyleme katılımı düşürmeye, sabote etmeye çalışan uzlaşmacı çevrelerin hamleleri de boşa çıktı. Park bahçeler, şantiyeler, tamerin atölyeleri, ilçe belediyelerinde iş durduruldu. Çiğli, Buca ve Karabağlar'da çöp kamyonları ile yol kesildi. Yol kesme planlanan bazı yerlerde ise işveren temsilcilerinin tehdidi, uzlaşmacıların geri tavrından kaynaklı yapılmadı. İşçiler akın akın Konak Meydanına koştu. Önce işçilerin kararlı tavrından rahatsız olan uzlaşmacı çevrelerin işçileri yatıştırma çabaları yine öncü işçilerin tepkisiyle karşılandı. Özellikle 11.00'da toplanmanın ilk anlarında öfkeli ancak ne yapacağını bilemeyen belediye işçilerinin önünü birkaç ilerici ve devrimci işçinin açması ve polisin üzerine yürümleriyle eylemin coşkusu, kararlılığı ve öfkesi katlandı. Eylemde durmaksızın, "Yaşamın sınıf dayanışması", "Birleşse Bırakmaz", "Yaşamın Sınıf Dayanışması", "Faşizme Karşı

Omuz Omuza", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "İnadına Sendika İnadına DİSK", "İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok" sloganları atılıyordu. Slogan atarken sendika temsilcileri tarafından susturulmaya çalışılan bir işçi, "beni susturmaya çalışacağına, polise yüklen de alandan çekilsin" diye bağırıyordu. Çevik ve sivil polisler işçiler tarafından püskürtüldü. Belediye işçileri İBB'yi kısa sürede abluka altına almış, polis saat kulesine kadar geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Bundan önceki pek çok eyleme, sendikaların yasak savma mantığı ile yaptıkları çağrılara az sayıda işçi ya da temsilci katılmaktaydı. Hatta, DİSK Ege Bölge'nin çağrısıyla KESK, TMMOB vb örgütlerin de katılımıyla geçtiğimiz günlerde "krizin faturasını ödemeyeceğiz" demek için yaptıkları eyleme katılım çok düşüktü. Oysa eyleme pek çok reformist hareket de çalışma yapıp, çağrı yapmıştı. Öyle ki işçi sınıfına ve emekçilere güven sızlığını kusmak için fırsat kollayan pek çok kişiden eylem sırasında "bu halktan bir şey olmaz, bu işçilerden bir şey olmaz, bak şu eylem bile onlar için o kadar önemli fakat gelmiyorlar" benzeri sözleri duyduğumuz.

İlk saldırıda hastanelere götürülen işçiler tedavilerinin ardından soluğu yeniden, coşkuyla eylem alanında yer aldılar. Bir işçi arkadaş saldırıyı anlatırken "copları yedim ama ben de boş durmadım, onlardan birini fena indirdim yere" diyordu. Saldırıya uğrayan işçilerin pek çoğu kaçmak yerine karşılık vermeyi tercih etmişti. Eylemdeki başka bir işçi arkadaş polisi kastederek, "o faşistler buradan gidecekler, gözetimdeki arkadaşlarımızı alacağız, kimse bizi durdurmaya kalkışmasın, durmak yok" diyordu. Bir diğer işçi ise eylemden sonra, "bugünkü eylemimiz işçinin sendikal mücadelesini aşarak bizzat olayın öznesi haline geldiği eylem oldu. İzmir'in her köşesine işçinin gücünü gösterdik. Bu bir devrim provası oldu, ne yapabileceğimizi gösterdik. Yol kapatmalarla, karşı saldırılarla refleksimizin ve bilincimizin ne boyutta olduğunu gördük" diyordu.

Eylemden sonra bir sendika yöneticisi devrimci bir işçi arkadaşımızı arayarak, "devrim mi yapacaksınız" diye soruyor, cevabını alıyordu: "evet devrim yapıyoruz, siz daha hiçbir şey görmediniz."

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru Belediye İşçileri

Eve Ekmek Cargill'e Sendika

Sendikal faaliyette buldukları için 14 işçiyi işten atan Cargill önünde, işçilerin eylemleri 250'li günleri aştı.

Bursa Orhangazi'de Cargill Fabrikası önünde yaz, kış demeden eylemde olan işçiler, yeni yıla da fabrika önünde girdiler. Patronların her tür baskısına karşı geri adım atmayan Cargill işçileri,

işlerine sendikal olarak dönene kadar mücadele edeceklerini söylüyorlar. Sadece insana ve işçiyi değil, kendilerine kar getirmiyorsa hiçbir canlıya tahammül edemeyen sermaye sınıfı, Cargill işçilerine yoldaşlık eden sokak köpeği Yoldaş'ı da kaçırttı bu süreç içinde. İşçiler uzun süre patronların şikayeti ile belediye ekiplerinin uzaklaştırdığı candostlarının arada da bulamadılar.

Cargill işçileri, sosyal medyada da kendilerini görünür kılmak için çalışmalar yapıyorlar. Aralık ayının son günlerinde #EveEkmekCargilleSendika hashtagi ile başlattıkları sosyal medya çalışması ise, twitterda dünya gündemine girdi.

Sağlık Emekçileri Ek Gösterge Hakkını İstiyor

SES İstanbul Şubeleri, 3600 ek gösterge hakkını ve iş kollarında çalışan bir emekçinin en az 6 bin 500 TL temel ücret alınmasını talep etmek için, 11 Ocak günü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde basın açıklaması yaptı.

"3600 Ek Gösterge Hakkımız, Gasp Edilemez" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını SES Şişli Şube Eş Başkanı Ferdane Çakır yaptı.

İktidarın 2018'de sağlık ve sosyal hizmetler alanında toplumun ihtiyaçlarını gidermek yerine sermaye ve egemenlerin ihtiyaçlarını giderdiğini ifade eden Çakır, sağlık ve sosyal hizmet alanında uygulanan politikaların emekçilerin sömürsünü derinleştirerek intiharları ve ölümleri artırdığını söyledi.

Sağlık ve sosyal hizmet alanında yaşanan sorunların çok fazla olduğunu vurgulayan Çakır, taleplerini şu şekilde sıraladı: *İnsanca Yaşamayı Sağlayacak Temel Ücret; çünkü performans uygulaması ile temel ücretlerimiz yok sayıldı. Döner sermayeler de sudan bahanelerle ödenmiyor. Ödenen ek ödemeler de emekliliğimize yansıtılmıyor. Yandaş sendikalarla yapılan 'satış sözleşmeleri' ve enflasyon ile birlikte ücretlerimiz iyice eridi. Kriz bahane edilerek elektrik, doğalgaz, gıda, ulaşım gibi temel ihtiyaçlarımızın karşılanması için zamlarla geçinemez duruma geldik.

*Fiili Hizmet Süre Zammı (Yıpranma Payı); fiili hizmet süresi zammına ilişkin çıkarılan yasal düzenlemenin, fiili çalışma süresinin kaldırılarak, geçmiş çalışma sürelerini kapsamlı ve tüm sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin dahil edilerek yeniden yasal düzenleme yapılmalıdır.

*3600 Ek Gösterge; iktidarlar ve siyasi partiler sürekli olarak emekçilerin haklı ve meşru taleplerini seçim malzemesi haline getiriyorlar. 24 Haziran seçiminde de birçok talep bu şekilde seçim malzemesi oldu. Bunların başında da ek gösterge geliyordu. Ancak seçimden üzerinden yaklaşık olarak 6 ay geçti ve bu konuda bir düzenleme yapılmadı. Cumhurbaşkanlığı ikinci 100 günlük eylem programında ise sadece eğitim emekçilerine 3600 ek gösterge verileceği ifade edilmiş, ancak sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin ek gösterge talepleri gündeme dahi alınmamıştır. 3600 Ek gösterge sağlık ve sosyal hizmet emekçilerine de verilsin.

*Enflasyonla eriyen ücretlerimizdeki kayıplar giderilsin, sağlık ve sosyal hizmet iş kolunda çalışan emekçilerin en düşük temel ücreti 6.500 TL olarak belirlensin ve tüm ödemeler emekliliğe de yansıtılsın.

*Fiili Hizmet Süresi Zammı (Yıpranma Payı) sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin tamamını kapsasın, geçmiş çalışma yılları dahil edilsin ve fiili çalışma şartı kaldırılsın."

YAN YANA İKİ AYRI DÜNYA

"Bana bir ekme ver, ister yanmış ister bayatlamış olsun. Midemdeki yangını söndürüyor." Hindistanlı açlık çeken birisi duasına şöyle devam ediyordu; "Karşılığında ne istersen al, ekme için ülkemiz öz-gürlüğünü teslim edebilirim. Sadece iki dilim ekmele gün doğmadan işe başlayabilirim. Fırtınalı denizin düğümlenmiş saçlarını çözebilirim. Aşk, kader, düşünce hiçe sayarım. Hepsini ekme için verebilirim."

Bu dua size ne hissettirdi? Yoksa siz de mi ellerinizi açarak yüreğinizden ve midenizden gelen seslerle bu duaya eşlik ederek "amin" dediniz. Peki ağzınızı açar açmaz hissettiğimiz açlığımızın keskin kokusu burununuzun sızlattı mı? "Elimde neyim varsa verebilirim, iki dilim ekme ver bana"...

İnsanı insana muhtaç bırakan sistemlerin tümüne karşı verilen savaş, romantik ideallerden çok bu çıplak gerçeklikler üzerine kuruluydu. Bu duayı okuyan kişi havaya kaldırdığı ellerine bir baksa çalışmaktan yıpranmış avuçlarında ki nasırları, kesikleri görecekti. Nemli bir acıyla çevrili bakışlarını, içten gelen bir sarsıntıyla titreyen ellerine ve hemen ardından uzayan gökyüzüne çevrerek şöyle haykıracaktı; "Daha ne kadar çalışabilirim, görmüyor musun ellerimin halini? Üstüm başım ne halde görmüyor musun? Açlıktan ölen çocuklarını görmüyor musun? Senin yerinde olmak istemedim... Bu kadar taş kalpli olabilmeyi beceremedim senin kadar...Dizle-

rimin üstünde sana dua ettikçe köleliğim katlanıyor. Kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz, kalkın kardeşlerim! Gölgesi bu dünyadan göçmemiş fakat varlığı görünmeyen açlık ordusunun neferleri!"

Bu ellerle ne yapmadık ki yaşamak için... Yaşamımız kadar basit oluyor ölümümüz kardeşlerim. Öyle sık ve sıradan oluyor ki üstelik... Lağım çukurunda boğulmuş iş arkadaşımızın yanından boynumuz bükük kendi mezbanemize gidiyoruz. İnsan etyle besleniyor sanki yaptığımız. Her bir esermeye bakarken "kaç köle yitirdik burada" diye bakar olduk. Doymayan canavarlar besliyoruz kanlarımızla üstelik. Bir viyadüğün tepesinde dakikalar önce umutlarından ve borçlarından bahseden Mehmet ustayı fırlatıp atan beton mikserine bakıp "bu sefer de ölmedim" di-yebiliyoruz. "Nasıl yaşıyorsak öyle ölüyoruz kardeşim, ezilerek. Bir böcek yahut dalından düşmüş yaprağı karar gibi kırıyorlar yaşamla bağımızı. Teker hangi parmağın hükümü kalır. Birleşince oysa önünde durabilene aşk olsun. Kalkın kardeşlerim kalkın, ayağa kalkma vaktidir"

Benliğimi saran düşüncelerden sıyrıldığımda karşımdaki haritada seni arıyorum Haiti. Yoksulların bir tabak pirinçten mahrum edildiği, büyük bir kısmının ise birkaç kaşık pilav bile yiyemediği ada ülkesi. İnanılır gibi görünmese de veriler can yakıcıdır, öfke uyandırıcıdır. Peki siz? Hiç açlık çektiniz mi?

Öyle iki öğün arası bir aklıktan bahsetmiyorum. En son ne zaman yemek yediğinizi hatırlamadığınız ve bir daha ne zaman yemek yiyebileceğinizi bilmediğiniz bir aklıktan söz ediyoruz. Brezilyalı açlık çeken biri şöyle tarif ediyor; "Kahvaltı yapmamıştım. Etrafta yarı sersem dolanıyordum. Açlık sersemliği, alkol sersemliğinden beterdir."

Alkol dans ettirir, açlıksa titretir. Midede sadece hava olmasının ne kadar korkunç olduğunu biliyoruz."

Gözlerim tekrar Haiti'ye dönüyor. Açlık sancılarında biraz da olsa sıyrılabilmek için, geleneksel Haiti devası olarak adlandırılan; ülkenin orta platonlarından toplayıp kuruttukları sarı çamurdan kurabiyelere sığınır. Bahsedilen çamurdan kurabiyelerin tarifi çok basittir. Biraz sıvıyağ, biraz tuz, bolca toprak. İşte Haiti devası... Şu an -eğer yaşıyorsa-50'li yaşlarına yaklaşmış olan Maria Noel pazarda bu kurabiyeleri satarak ai-

lesine bakıyor. "Umarım birgün yemek için yeterli gıdayı bulurum da bunları yemekten kurtulurum. Bunlar hiç de sağlıklı değil." Amerika'nın arka bahçelerinden olan Haiti'de bir halka çamur yediren emperyalist te-kellerin servetlerini hesap et-m e y e

tematiksel hesaplama yeteneği gerektiriyor. Rockefeller ailesinin mal varlığı 1.9 trilyon ABD dolarıdır. Bunun gibi tekellerin nerelerde daha yüksek kâr elde edeceğini hesap eden Pittsburglu bir yatırımcı fon uzmanı David Tepper 4 milyar dolar kazanıyordu. Faiz geliri olmadan günde ortalama 10 bin dolar üzerinden hesaplarına bu para kendisine ve sülalesine 1096 yıl yetiyor. 2009 verilerine göre David Tepper bir yılda 2000 saat çalıştıysa (50 haftada 40ar saat) saatte 2 milyon dolar ve dakikada 30 bin dolar kazanıyor. Tam karşılığı bir veri vermek gerekirse ABD'nin aynı yıl verilerine göre 7milyon insa-

nın maaşları asgari ücretin %50 altındadır. Yani Tepper'in bir dakikada kazandığını 7milyon insan yaklaşık 3 yıl (6000saat) çalışarak kazanabiliyor. (Veriler Montly Rewiew' den alınmıştır.)

Dev tekellerin egemenliğindeki ülkelerde yaşananlar şiddetli yıkımın belli yönleriyle yansımalarıdır. Kapitalist sistemi yöneten birkaç aile, milyarlarca aç, yoksul, güvencesiz insan topluluğu karşısında nasıl güvende hissedebilir ki? İlk siyahi bağımsızlığını kazanan ülke olan Haiti, kapitalist bir ülkedir ve emperyalizmin boyunduruğu altındadır. Yani tek bir politikası vardır. Kâr ve genişletilmiş yeni kâr olanaklarının arayışıdır. Bu nedenle çamur yiyen insanlar arasında kapitalist toplumun en çıplak teşhidir.

Haiti'nin yanı başında bulunan komşu ada ülkesi Küba'da ise durum tam tersidir. Emperyalist boyunduruğa teslim olmayarak giriştiği savaşı kazanan Küba dünya halklarına başka bir dünyanın mümkün olduğunu 21.yüzyılda haykırıyor. Devrim öncesi kumar ve fuhuş merkezi olan Küba, kendi devrimini gerçekleştirerek sırtındaki asalak sınıfı fırlatıp attı. Sosyalist ülkenin yıkımı için tüm emperyalist blokaja rağmen dimdik duran Küba, sosyalizmi temsil ediyor.

Kapitalizmin insanlığın gelişimini engelleyen çağdışı bir sistem olduğunu söylemek yeni bir keşif olmadığı gibi, bunu söylemek de yeterli değil. Hai-

ti'nin de içinde yer aldığı bağımlı ülkelerde çıkan ayaklanmalara emperyalist merkezlerdeki ayaklanmalar eşlik ediyor. Dünya proletaryası ve emekçileri birbirinden ne tamamen kopuk nede birbiriyle bütünüyle birleşik olmayan ayaklanmalarda kendi gücünü görüyor. Farklı ülkelerin üreticileri arasında yüksek bir sınıf bilinciyle hareket ediyor ve kapitalizmin boyunduruğunda karşılaşılan sorunlarla yaşamak istemediğini haykırıyor. Her kıpırdanışında -bunu tek tek ülkeler yahut buralarda yaşayan bireyler olarak da okuyabilirsiniz- yalnız olmadığını, gücünün gerçek boyutlarını görerek deneyim elde ediyor. Bu nedenle Küba'nın varlığı dünya emekçi halklarına güç ve umut veriyor.

1 Ocak Küba devriminin yıldönümünde, davamızın haklılığı ve durdurulamaz zaferi için dövüşmüş ve hala dövüşen tüm isimsiz kahramanlara selam olsun diyoruz. Sosyalizmin insanlığı katabileceklerini tüm blokajları delen sağlık, eğitim gibi temel ihtiyaçlardaki pratiği ile sergileyen Küba'ya, Fidel'e, Che'ye bin selam. Yolumuzu aydınlatmaya devam ediyorsunuz. Bizlere kattıklarınız için teşekkürlerimizi kendi devrimimizi başarak sunacağız sizlere. Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi ile sosyalizmi güçlendirecek; kendi örneklerimizi yaratacağız.

Yo Soy Küba, Yo Soy Fidel Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm!

Krizin Yapısal Nedenleri

İnsanlık tarihini anlatmak çok zor olmasa gerek. Ama insanlık tarihinde en zor anlatılabilen kısım, tarihsel gelişme yasalarının işleyişi çerçevesinde kavranmasının zorluğundan kaynaklı, "insanı insanla insansızlaştırmak" kısmıdır. Yani köleleştirme... Bunu yaparken burjuvazi her çağda farklı yol ve yöntemler kullanmıştır. Kapitalizm bir ülkede nasıl yerleştirilir, uluslararası tekellerin yerli işbirlikçileri kimlerdir ve bu süreci nasıl yönetmişlerdir. Bu ekonomik sürecin siyasal karşılığı neler olmuştur, sorusunun cevabını sanırım dünyada en iyi Marx verebilmiştir. Üzerinde yaşadığımız topraklarda ise onun penceresinden bakarak yazdığı "Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımın Nedenleri" adlı kitapla Taylan Işık, bunu yapmaya çalışıyor.

Anlatılan yabancı sermayenin bizzat yeni kurulan TC devleti eliyle nasıl ülkeye getirildiği, pazarının sağlandığı, toplumsal tepkilerin nasıl baskı altına alındığı, bir burjuva sınıfının geliştirilmesi için devlet kaynaklarının nasıl kullanıldığı, aslında emperyalizme karşı ulusal bir kurtuluş savaşı verilmediği, bunun sadece Türk burjuvazisinin emperyalizmle kendi istediği koşullarda masaya oturma savaşı olduğudur.

Bir yandan devlet desteği ile sermaye biriktiren yerli burjuvazi bir yandan biriktirilen sermayeyi global şirketlerin ittifakı olan yerli sermaye sahipleriyle işbirliği yaparak işçi emekçi ve yoksul köylülerin zaten zor olan hayatlarını zehir etmenin türlü versiyonlarını yaratma çabası içinde olmaya devam etmiştir. Bunun için de burjuvazi, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın ilk partisi CHP hükümetleri eliyle işçi, köylü ve emekçi-

lerin sömürülmesinin ve örgütlenmesinin engellenmesi için izin verdikleri sol-sosyalist partilerin kapatılmasını sağlamıştır. Grev hakkı olmayan işçi boş sendikaların kurulmasına izin vermiştir. Yine işçi köylü ve emekçileri türlü politik manevralarla sömürerek büyüyen Türk burjuvazisi ecnebi vatandaşların mallarına el ko-yarak servetine servet katmaya devam etmiştir

Tekelci burjuvazi sermayesini arttırmak için buldukları ülkelerdeki siyasi partileri, bankaları toprak ağaları, politikacıları ve kurulmasını sağladıkları sendikaları kullanmaktadır. Bunun için çok partili zamana

kadar kendini halkın partisi olarak lanse eden CHP kurucuları, bürokratları, mebusları ile savaş ganimetlerinden elde ettikleri servetleri ile yerli burjuvazi içinde "önemli" köşe başlarını tutmuşlardır. Ele geçirdikleri sermayeyi korumak ve arttırmak için iktidarda olmanın tüm olanaklarını (vergi, topraksızlaştırma, zorunlu çalıştırma, ecnebi mallarına el koyma vb) kullanmışlardır. Çok partili hayata geçişle birlikte tüm partiler burjuvaziye hizmette sınır tanımamışlardır. Marx, bunu şöyle açıklamıştır: "Bundan şu sonuç çıkar ki, sermaye birikimi oranında aldığı ücret ister yüksek ister düşük olsun, emekçinin yazgısı daha da beter ola-

caktır. Bu yüzden bir kutupta servet birikimi, diğer kutupta yani kendi emeğinin ürünü sermaye şeklinde üreten sınıfın tarafında sefaletin, yorgunluk ve bezginliğin, bilisizliğin, zalimliğin akli yozlaşmanın birikimi ile aynı anda olur." (Kapital, Cilt 1, Sf. 663)

Tekelci burjuvazi yaşadığı bütün bunalımların faturasını emekçilere işçilere yani yoksul halka ödetmek için iktidara gelmesini finanse ettiği partileri, kendi amaçları doğrultusunda hareket ettirdiler; orduyu, polisi, sendikaları, sivil faşistleri de bunun için kullandılar...

Kitap, 1920-1924 yılları arasında Türkiye ve Kürdistan'da burjuvazinin nasıl ve kimler eliyle geliştirildiğini, sonrasında her türlü baskı, zulüm ve darbeler ile gelişerek işbirlikçi tekelci kapitalist düzeyine geldiğini ve '60'lı yılların ikinci yarısından itibaren egemen hale gelen tekelci kapitalizmin yapısal bunalımının nedenlerini açıklar, sade bir dille anlatmaktadır.

Türkiye Tekelci Kapitalizminin Bunalımını, Nedenlerini, Tarihsel Gelişim Sürecini ve ülkenin içinde bulunduğu durumu ekonomik, sosyal ve siyasal boyutlarıyla ele alan Taylan Işık'ın kitabı iktisat ve siyaset bilimi alanında eğitim veren fakültelerde ders kitabı olarak okutulabilecek yeterliliktedir. Ayrıca ekonomi ve siyasal tarih konusunda araştırma yapanlara çok önemli bir kaynak kitap niteliğindedir. Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşundan 1994 yılına kadar geçen süreçte yaşananları tüm çiplikleriyle yazan bu kitapta açıklanmıştır. Bilgi hazinenize katkı olması temennisiyle...

H. Çolakoğulları Emekli Gelir Uzmanı

Hindistan'da Milyonlar Grevde

Hindistan'da milyonlarca kişi, hükümetin politikalarını protesto etmek amacıyla 2 günlük genel greve gitti.

Greve 10 sendika merkezinin ortak çağrısı ile kamu ve özel sektörde yaklaşık 200 milyon işçi ve emekçi katıldı. Sendikalar, artan fiyatları protesto ediyor ve asgari ücret ve sosyal güvenlik gibi konularda iyileştirmeler talep ediyor.

Grev bir çok eyalette etkili oldu; birçok kentte de binlerce işçi sokak eylemleri yaptı. Neredeyse bütün eyaletlerde köylüler, tarım işçileri, öğrenciler, gençler, kadınlar sokaklara çıktı.

Greve bankacılık, sigorta, kömür madenleri, demir-çelik ve petrol sanayi, telekomünikasyon, posta servisi, inşaat, ulaşım, eğitim, enerji gibi bir çok sektörde çalışan işçi ve emekçilerin yanı sıra eyalet kurumlarına bağlı çalışan kamu çalışanları da katıldı.

Grev nedeniyle okullarda iki gün boyunca eğitime ara verildi. Üniversite sınavları da ertelendi. Bazı öğrenci örgütleri de işçilerle dayanışma üzere iki günlük ders boykotu ilan etti.

Tamil Nadu eyaletinde, inşaat gibi örgütsüz işçilerin çoğunlukta olduğu sektörlerde greve katılım daha yüksek oldu. Chennai kentinde otobüslerin yaklaşık yüzde 50'si çalışmadı. Diğer kentlerde ise otobüslerin yüzde 30-40 kadarı iktidar partisine bağlı sendikaların üyeleri tarafından yola çıkarıldı.

Batı Bengal eyaletinin başkenti Kalküta'da polisler sokağa çıkan emekçiler arasında çatışma çıktı. Batı Bengal'deki birçok tren yolu grevci işçiler tarafından bloke edildi, polis yer yer emekçilere saldırarak yolları açmaya çalıştı.

Kömür endüstrisi (üretim ve taşıma) tamamen, demir ve çelik tesisleri de kısmi olarak durdu. Elektrik ve Demiryolu işçileri de grevde idi. Assam, Batı Bengal ve Kerala'daki çay bahçeleri grev nedeniyle tamamen kapatıldı. Beedi işçileri, inşaat işçileri, yükleme ve boşaltma işçileri, mağaza çalışanları, özel hastane çalışanları vb. örgütlenmemiş işçiler, greve büyük ölçüde ka-

tıldılar ve trafiği durdurdu. Sigortacılık, bankacılık, posta hizmetleri, gelir vergisi departmanları, sağlık emekçileri, atom enerjisi çalışanları da grevde yerlerini aldı.

Batı Bengal, Assam, Jharkhand gibi birçok eyalette binlerce CITU aktivisti ve sol parti liderleri tutuklandı.

Sendikaların ortak talepleri ise şöyle:

-Fiyat artışlarına karşı acil önlem alınması ve temel tüketim mallarında spekülasyonun yasaklanması. Ülkede birçok temel tüketim maddesine erişim zamları nedeniyle giderek zorlaşıyor.

-Yaygın işsizliğe karşı istihdam için kesin önlemler alınması. Her yıl 1,2 milyon Hindistanlı iş gücüne katılırken 10 milyonun ise işsiz kaldığı belirtiliyor. Maaşlar ise giderek düşüyor.

-Temel iş yasalarının işyerlerinde uygulanması ve yasaları ihlal edenlerin cezalandırılması.

-Ülkenin birçok eyaletinde iş yasalarının değiştirildiği ve patronların istedikleri gibi işçileri işten atabildiği belirtiliyor.

-Tüm çalışanlar için evrensel sosyal güvenlik.

-Asgari ücretin aylık 18 bin rupiye yükseltilmesi (1 rupi yaklaşık 0.014 dolar).

-Geçtiğimiz yıl, merkezi hükümet asgari ücreti 6098 rupi olarak önerdi. Bu rakam sendikalar tarafından çok düşük bulundu.

-Tüm çalışanlar için emeklilik hakkının güvence altına alınması ve en düşük emekli maaşının 3 bin rupiden aşağı olmaması.

-Kamu işletmelerinde özelleştirmelerin durdurulması ve yatırım yapılması.

-Taşeron sisteminin durdurulması ve taşeron işçilerle kadrolu işçiler için maaş ve haklarda eşitlik sağlanması.

-Maaşlar ve ikramiyelerde tavan sınırının kaldırılması ve ikramiyelerin yükseltilmesi

-Patron yanlısı iş yasası değişikliklerine son verilmesi.

-Demiryolları ve savunma sanayinin yabancı şirketlere satılmasının yasaklanması.

Yarınları Yaratanlara...

Ay kocaman at kara
Torbamda zeytin kara
Bilirim de yolları
Varamam Kordoba'ya
Mutfakta çay dolduruyorum,
içeriden gelen müziğin sesiyle du-
ruyorum bir an, çaya bakıyorum
derin bir nefes ve salona doğru
yol alıyorum, elimde bardaklar.
Göz göze geliyoruz bir hüüzün
gözlerimizde; ama hiçbir şey ko-
nuşmuyoruz. Şarkıya eşlik ediyoruz
alçak sesle, sanki birini
ürkütmemek korkarcasına ve çay
içiyoruz, karanfil kokulu.

Ova geçtim yel geçtim
Ay kırmızı at kara
Ölüm gözler yolu
Kordoba surlarında
Bekliyoruz belki birimiz
söze gireriz diye. Göz göze geli-
yoruz bir kez daha, benim gözle-
rimin kenarından bir damla yaş
akıyor. Sarıyıyor bana sıkıca. Oysa
bilirim onunla daha çok zaman
geçirmiştin, yarıştırmak değil;
ama eksiklik o daha çok eksik
bilirim. "Kenan", diyorum ve su-
suyorum, neden devam ediyorum
sonra "Bazen köşeden dönecek
koşarak ve özür dilerim yoldaş
yine geç kaldım diyecek gibi geli-
yor" o derin bir nefes alıyor sig-
arasından, gözleri kilitleniyor bir
noktaya "hiç ağlayamadım"
diyor. Bir kez de onun için ağla-

mak istiyorum... Konuşmak hiç
bu kadar anlamsızlaşmıyor, keli-
meler anlatmıyor içimizden ge-
çenleri. "Çay" diyorum "güzel
olmuş mu?" Ve devam ediyor
şarkı.

Yola baktım yol uzun
Canım atım yaman atım
Etme eyleme ölüm
Varmadan Kordoba'ya
Etme eyleme ölüm... etme ey-
leme.
İşte gi-
diyo-

rum
çesmi si-
yahım
Önümüze dağlar sı-
ralansa da
Sermayem derdimdir serve-
tim ahım
Karardıkça bahtım kara-
lansa da
"Emre, çok severdi bu tür-
küyü" diyor. Ben hiç tanımadım

oysa seni, gülüşünü gördüm fo-
toğraflardan, heybetini. "Anlat-
sana biraz" diyorum, gözlerini
kırpıyor, "çocuk gibiydi, öyle saf
ve masum; ama öfkesi herkese ye-
terdi; ama o çocuksuluğu, ma-
sumluğu vardı bize karşı, bize asla
öfkelenmezdi, hep gülerdi."

Sonra nerden geliyoruz hatırla-
mıyorum, Kenan'ın Emre için
yazdıklarını anımsıyorum "Bu öyle
bir yolculuk ki; ilk
kavganız ken-
dinize,
ilk za-

feri-
ni z
kendinize
karşıdır. Orada
kazanamayanların bu serü-
vende pek adı geçmez." Sözcükler
dökülmüyor belki ağzımızdan;
ama aslında bir kez daha söz veri-
yoruz o an, her yeni engel karşı-
sında kendimize karşı savaşımızı
hep kazanacağımıza.
Bir rafta duran kurutulmuş

YARIM KALAN BİR DÜŞÜ TAMAMLAMAYA GELDİK

Kenan Kızıl

Kendimize sormamız gereken sorulardan biri de bur-
juvazinin Gezi'den neden bu kadar çok korktuğudur. Neden
burjuva mahkemeler, Gezi'nin devrimci tutsaklarına elli yıl-
lara varan "ceza"lar veriyor. Neden her çevreyi koruma
amaçlı eyleme, neden her sokağa çıkana, neden her grev ka-
rarına, neden her şeye "bunun arkasında Gezi var!" diyerek
saldırıya geçiyor. Cevabı açık ve ortada: Çünkü Gezi'yi ya-
ratan nedenler, toplumsal ilişkiler olduğu gibi duruyor.
Hatta bu çelişki şimdi hiç olmadığı kadar derin ve çözüm-
süz! İşte burjuvazinin uyularını kaçıran gerçek bu.

Burjuvazi ve işbaşındaki dinci faşist parti bu gerçeğin
farkında, hatta gelen "ikinci bir Gezi"nin birinciyi mumla
aratacağını da biliyorlar. Haklılar da; devrim bir ayaklan-
malar silsilesidir. Gelen her yeni dalga bir öncekinden öğ-
renerek, bir öncekinin yaptığı hataları telafi ederek gelir, ta-
ki o son her şeye, kati suretle bir son veren dalgaya kadar bu
böyle sürer. Bizim "Gezi" her ne kadar "çiçek çocukları"
hareketi değilse de, sahip olduğu devrimci özü kendi pra-
tiğine tam olarak yansıtımadı, yansıtma fırsatını bulamadı.
Fakat yine de Gezi ilk dersini aldı: ilerlemesi gerekirken
ilerlemedi! Şimdi biliyor; zaferin barikatın arkasında değil,
önünde olduğunu. Zafer, devrimin sağlam barikatlarının
eseri olmaz, karşı-devrimin barikatlarını yıkanların eseri
olacak.

Burjuvazi ise çaresiz. Tek yapabildiği tehdit, faşist terör
ve on yıllara varan hapis cezaları vermek. Oysa Gezi zaten
tüm bunlara rağmen başlamış, hatta dizginsiz faşist terörü
bile kendine neden yapmıştı. Peki burjuvazinin şuan yapı-
dığı ne? Bir öncekinin aynısı. Oysa sınıf savaşında da, diğer
tüm savaşlarda olduğu gibi, taraflar karşılıklı taarruza ge-
tiğinde kimse karşı tarafın ateş açıp açmayacağını sorgula-
maz. Tersine açacağından emindir. İş buraya geldi mi: "Dur
yoksa ateş ederim!" dünyanın en anlamsız sözü olur. Bu-
rada sorun artık durmak değil durmadan ilerleyebilmektir.
İşte şimdi gelen bu bilinçle geliyor.

Geçtiğimiz yakın günlerde Fransız emekçileri sokak
savaşlarının ortasında şöyle bir pankart açmıştı: "Yarım
kalan bir düşü tamamlamaya geldik: Yaşasın Paris Kom-
ünü". Elbette Gezi bir Paris Komünü değildi, aralarındaki
benzerliklerin ve farklılıkların hepimiz bilincindedir. Fakat
yine de bu pankartı gördük de "Gezi"yi, bizim yarım kalanı-
mızı, düşünmeyen olmuş mudur? Tarih bize sık sık göster-
miştir ki aradan yıllar geçse de devrimci yarım kalmıyor
ve başlayan yürüyüş sonucuna vardırılarak tamamlanıyor.
Örneklerini biliyoruz; 1905'te yarım kalan düşünün Rus pro-
letaryası dönüp gelip 1917'de tamamlamadı mı ya da Kü-
ba'da Moncado baskınıyla yarım kalan bir kaç sene
geçmeden Sierra Maestra'dan kopan fırtına tamamlamadı mı?
İşte Fransız proletaryası 150 sene sonra bile "yarım
kalan düş"ünü tamamlayacaktır. Gezi'nin cesur insanları
onu yaratanlar, katılanlar, destekleyenler hepsi içten içe de
değil bilince çıkarmış olarak farkındalar ki; "Bir şeyler
yarım kaldı ve tamamlamalıyız!"

İşte bu yüzden tesadüf değil Fransa'daki "sarı yelekli-
ler"i görenlerin burada sarı yelek alanların listelerini çıkar-
maları. Sen Nehri'nin kıyısında dövüşenlerle Dicle'nin
kıyısında dövüşenlerin, Sen Nehri'nin kıyısında çarpışan-
larla bir kıtadan diğerine, Boğaziçi Köprüsünden çarpışa
çarpışa geçen Gezi'cilerin aynı ruh haliyle bilinçle dövüş-
tüğünün bilincinde burjuvazi. Olanın bitenin farkında! Haklı
da, çünkü devrimci dalga dünyayı sardı. Gezi'nin nefere-
riyle şu an Fransa'da "Zafer Takı"nın önünde dövüşenler
birbirlerinden farklı değil. Artık, "her yer Gezi!", ve her yer
Sierra Maestra ve her yer bir sabah Vietkong savaşçıların
radyosundan geçen; "Saygon Kurtarıldı Yoldaşlar!"...

Cesaret ve bilinç sokaklara indiğinde, indiğinde çoş-
kun nehirler gibi indiğinde yıldırımlar gibi indiğinde fırtınalı
denizler gibi akrebin yelkovanı geçtiğini göreceğiz. Çünkü
zaman, şaşılacak derecede hızlı ve durdurulamaz öfkeli bir
sel gibi akarak gidecek. O cesareti ve o bilinci taşıyanlar so-
kaklara incek: Yarım kalan bu düşü tamamlayacağız!

Şimdi varoşlardan, fabrikalardan, grevlerden, kulübe-
lerden devrim sesleri yükselmeye başlıyor. İşçiler gözlerini
karartınca, emekçiler artık başka bir yolu yok deyince baş-
ladı saraylarda depremler. Çoktan aldı başını gitti, her kapı-
nın ardında bir "Gezi" olduğuna inanan burjuvazinin paniği.
Ecel teri gibi dökülüyor dillerinden korkunun dehşetli giz-
lenemez varlığı. Kan tutmuş hastalar gibi, kendi arasından
dehşete kapılır gibi şuursuz bir saldırganlığa başladılar. Ama
nafi!..

Korkuyorlar ve korkmakta da haklılar. Onlara ecel teri
döktüren bu korku boşuna değil. Onları öyle narin, öyle se-
vecen, hani sorunların bir bir çözüleceği güneşli günler bek-
lemiyor. Korkmakta yerden göğe kadar haklılar.

Katliamlı, vahşetle, zindanla, hücreyle durduramaya-
cakları, baskının ve faşist kudurganlığın çaresiz kalacağı
yeni bir dalga geliyor. Korkmakta haklılar.

Yolun sonuna gelindiğini yolculardan daha iyi kim bile-
bilir ki? Burjuvazi ve dinci faşist parti, yolun sonuna gel-
diklerini gayet iyi biliyorlar. İşçi ve emekçiler; "yeter artık!
Kurtulalım bu kan emicilerden, başka çıkar yol yok!" de-
meye başladı bile. Her gün çok daha gür ve çok daha fazla
işçiyi söylenecek olan söz artık budur. Bu ses çoğalacak
bir fırtınaya dönüşecek ve şimdi yavaş yavaş duyulmaya
başlansa da yakında dünyayı sarsacak güce erişecektir.

Viktor Anpilov'un Anısına

Viktor Anpi-
lov'u genç
kuşak fazla
tanımayor; oysa 1990'ların
Sovyetler Birliği'nde karşı-
devrim rüzgarları eserken,
kendisini sosyalizme siper
etmiş komünistlerden bi-
riydi, Victor Ivanoviç An-
pilov. Bundan 1 yıl önce
15 Ocak 2018'de Mosko-
va'da evrenin sonsuzlu-
ğuna karıştı.

Greg Butterfield'in
onun ardından 23 Ocak ta-
rihinde Workers World'de
yazdığı yazıya göre V.An-
pilov, 1945'te köylü bir ai-
lenin çocuğu olarak
Rusya'nın Krasnodor şeh-
rinde dünyaya gelmiş. Ba-
bası 2.Dünya Savaşı'nda
Nazi işgaline karşı Büyük
Anavatan Savaşı'nda ye-
ralmış ve yaralanmış birisi.
V.Anpilov'un çocukluğu
20 milyondan fazla insanın
öldüğü bu savaşın yarattığı
mahrumiyetler içinde geçi-
yor. Ama planlı sosyalist
ekonomi sayesinde Sovyet
ülkesi hızla yeniden inşa
ediliyor. Ve Anpilov bu
şanlı yıllara bir çocuk ola-
rak tanık oluyor.

Büyüyüp bir genç ol-
duğunda askerlik görevini
sosyalist Küba'da Kızıl-
ordu müfrezesinde yapı-
yor. Askerlik sonrası
Moskova Devlet Üniversi-
tesi'ne kaydoluyor ve ga-
zetecilik okuyor. Buradan
mezun olduktan sonra ba-
şarılı bir bir uluslararası
gazeteci olarak dış ülkelere
gidiyor. Latin Amerika'da
muhabirlik yapıyor. 1980'li
yıllarda Nikaragua'da kal-
dığı süre içerisinde Sandi-
nistlerin ABD'nin
desteklediği kontralarla
olan mücadelesini anı
anına izliyor ve gazeteye
yazıyor. Bu arada Küba
Devrimi'ni, sosyalizm ve

ulusal kurtuluş mücadele-
lerini inceliyor ve sonuçlar
çıkartıyor. Burada kitlelerin
sokak mücadelesi ve çatış-
malardaki önemini öğreni-
yor.

Daha sonra yurda
dönen Anpilov, Gorbaçov
ve Yeltsin tarafından giri-
şilen kapitalizmi restore
etme çabalarının farkına
varıyor ve bunlara karşı
mücadelenin sadece sözle
ve açıklamalar yaparak
olamayacağını, ancak işçi
sınıfının militan ve kitlesel
mücadlesiyle sosyalizmin
düşmanlarının altedilebile-
ceğini söylüyor. 1990'da
Moskova Sovyeti'ne seçi-
liyor. Gorbaçov ve Yelt-
sin'in karşı-devrimci
çizgisine karşı Komünist
İnisiyatif Hareketini kuru-
yor. 1991 1 Mayıs'ı kutla-
malarında Kızıl
Meydan'da yoldaşlarıyla
birlikte ilk defa Gorbaçov
karşıtı komünist bir gaze-
tenin, Molynia'nın dağıtımını yapıyor. 1991
Ağustos'unda Soyuz gru-
bunun karşı-devrimcilere
karşı başarısız olan müda-
halesinden sonra Lenin'in
mozolesini korumak için
Kızıl Meydan'da insan zin-
ciri oluşturulmasına öncü-
lük ediyor. Ve o yıl 7
Kasım'da Ekim Devri-
mi'nin yıldönümünde baş-
kentte komünist güçlerin
yaptıkları izin verilmeyen
gösterilere önyak oluyor.
Daha sonra önce Emegün
Moskovası, ardından
Emegün Rusyası ve en
sonu Rusya Komünist İşçi
Partisi'ni kuruyor.

ABD'deki Workers
World Party (İşçilerin
Dünyası Partisi), Workers
World gazetesinin muha-
biri Bill Dores'i 1992'de
kapitalizmin restorasyo-
nuna direnen komünist

**"İşçi sınıfı asla sosyalizme ihanet et-
medi. Bu 1 Mayıs'ta bir kez daha Kızıl
Meydan'a yürüyen işçi kortejlerini göre-
ceğiz. Bayrakları kızıl olacak ve sloganları
ölümsüz 'Bütün Ülkelerin İşçileri Birleş-
niz' olacak."**

güçlerle bağlantı kurması
için Moskova'ya gönderi-
yor. Bill Dores, "Onu
(V.Anpilov'u-bn), Yeltsin
rejimine karşı Kremlin du-
varlarının dışında protes-
tolara önderlik ederken
buldum" diyor, "Viktor'un
kendine güvenen sözleri
Ekim Devrimi ülkesinde
sovyet iktidarının yıkılma-
sından üzüntü duyan dün-
yanın her tarafındaki
devrimcilere umut aşıl-
adı"...

Bill Dores, onun

1993'teki 1 Mayıs yürüyü-
şündeki sözlerini de hatırla-
yor: "İşçi sınıfı asla
sosyalizme ihanet etmedi.
Bu 1 Mayıs'ta bir kez daha
Kızıl Meydan'a yürüyen
işçi kortejlerini göreceğiz.
Bayrakları kızıl olacak ve
sloganları ölümsüz 'Bütün
Ülkelerin İşçileri Birleş-
niz' olacak."

Bugünden 1 hafta
sonra V. Anpilov, Yeltsin'in
polisleri tarafından kaçı-
lıyor ve işkence ediliyor.
Serbest kaldıktan sonra

DEVİRİMİN 60. YILINDA

1 Ocak 2019'da, Devrimin zaferinin 60.yıldönümünü kutlamak için yapılan merkezi etkinlikte Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri General Raul Castro'nun konuşması:

Kadın ve erkekler; Küba'nın Yurttaşları,

Bugün 1 Ocak devrimci zaferinin 60.yıldönümü için toplandık ve bunu yine Santiago de Cuba'da, devrimin beşiğinde, burada ulusun en iyi evlatlarının çoğunun, ölümsüz olanların anıldıkları, Ulusal Kahramanlarımızın, Anavatanın Babaları ve Annelerinin ve Küba Devriminin ölümsüz komutanının mezarlarına çok yakın bir yerde Santa Ifigenia'da yapıyoruz.

Buraya tek bir kişi olarak konuşmak için gelmedim; bunu halkımızın kahraman fedailerinin ve 150 yıldan daha uzun süren mücadelede yaşamlarını veren binlerce savaşçının adına yapıyorum.

Talihin Fidel'in komutasında Küba halkının ilk kez siyasal iktidarı ele geçirdiği, Mambilerin Santiago de Cuba'ya muzaffer olarak girebildiği, Küba'daki mutlak ABD emperyalist egemenliğinden 60 yıl sonraya denk gelen böyle bir günde, zaferin 60.yılı kutlarken, yurttaşlarımıza hitap edebilme ayrıcalığını bize sunması inanılmaz görünüyor.

(...)
Aksilikler ve bu eylemlerde yer almış birçok devrimci savaşçının alçakça katledilmesi sonucu oluşan derin acı ve üzüntü anları Fidel tarafından, daha sonra devrimin programı olan, "tarih beni beraat ettirecektir" adlı tarihi savunmasında güçlü bir biçimde ortaya kondu.

(...)
Hapishanenin ve işkencenin zorlu yıllarında mücadeleyi yeniden başlatma şevki ve bağlılığı duralamadı. Devrimci liderin prestiji ve otoritesi, diktatörlüğe karşı yeni güçlerin saflara katılımını artırdı.

Meksika'daki sürgün sırasında da mola verilmedi. Bu süre, geleceği ve 2 Aralık 1956'da bizi Las Coloradas'taki Granma yatına götüren savaşın belirleyici aşamasını hazırlamamıza hizmet etti.

(...)
Sevilen şeylerin tamamına ya-

kınının imhasına neden olan Alegria de Pio faciası dahi Fidel'in iyimserliğini ve zafere olan inancını azaltmadı. 18 Aralık'ta elimizdeki sadece 7 tüfekte yeniden birleştiğimizde aynı kesinlikle bağır-
dığımız gibi: Şimdi savaş kazandık!

(...)
Hiç kimse 1 Ocak'ta doğan Devrimin 60 yıl boyunca sakın geçen bir dakikası bile olmadığını inkar edemez. Biz, şu ya da bu yolla, değişen derecede saldırganlıkla, Küba'da rejim değişikliğini zorlayan çabalarını kesmeyen 12 ABD yönetimi gördük.

Dünün ve bugünün kahraman halkı, ulusal tarihleri ve kültürleriyle gurur duyarak, Kübalıların dört kuşağını birleştirmiş olan Devrimin ideallerine ve çalış-

malarına bağlı bir şekilde, her zaman Parti ve Fidel'in etrafında kenetlenmiş olarak sosyalizmi savunmak için sürdürdüğü 60 yıllık kesintisiz mücadelede direnmeyi ve kazanmayı başardı.

Sadece bu şekilde, ABD'den 90 mil uzakta, Batı'nın ortasında yalnız bırakıldığımızda Özel Dönemin çetin yıllarına karşı koyma başarısını anlayabiliriz. O yıllarda, dünyada hiç kimse devrimin yaşayacağına dair bir peniye bile iddiaya girmezdi. Bununla birlikte, meydan okumaya dayanıldı ve devrimci sürecin etik ve hümanist ilkelerinden tek biri ihlal edilmeden üstesinden gelindi. Bu süreçte Küba'ya inanmaktan vazgeçmeyen dayanışma hareketlerinin paha biçilmez desteği çok değerliydi.

Şimdi bir kez daha, ABD yönetimi, Küba ile kapışmaya yönelmiş ve bizim barışçıl ve dayanışmacı ülkemizi bölgeye bir tehdit olarak gösterme yoluna girmiş görünüyor. Tarihi boyunduruk altına alınmış hükümetlerin ve askeri diktatörlüklerin Küba'yı yalıtmasında ona katıldıkları o utanç verici zamanlara geri döndürmeye çalışan uğursuz Monroe Doktrini'ne başvuruyor.

(...)
İkili ilişkilerin bozulmasını zorlamaya devam etmek niyetinde olduğunu ilan edenler ve ulusal ekonominin performansını sınırlamak için yeni ekonomik, ticari ve finansal abluka yöntemlerini geliştirenler, tüketimde ve halkın refahında ek sınırlamalara yol açanlar, dış ticareti dahi engellemek, yabancı yatırımların gelmesini frenlemek isteyenler aynı. Uluslararası Hukuka meydan okumak, uluslararası ticaret ve ekonomik ilişkilerin kurallarıyla zıtlaşmak ve saldırgan bir şekilde diğer ülkelerin egemenliğine karşı, bulunduğu ülkenin yasalarına bağlı olmayan önlemlere başvurma arzusunda olduklarını söylüyorlar.

(...)
Küba, dış borcun, kontrolsüz göçmen akımının, doğal kaynakların yağmasının kıtadaki çok uluslu şirketlerin

egemenliğinin sonuçları olduğu gösterildiğinde yeniden suçlandı.

Doğrunun gücü, yalanları bozguna uğrattı ve tarih, olayları ve şahsiyetleri yerli yerine oturttu.

Küba Devrimine atfedilebilecek bütün her şey ve bu kahraman insanlar tarafından yazılan destan, tam bağımsızlığın, muzaffer direnişin, sosyal adaletin, fedakarlık ve enternasyonalizmin sembolü olarak onların örneğinden yararlanan sağlamlıktır.

(...)
Zaferden 60 yıl sonra teyit edebiliriz ki, bütün bunları önceden görmüştük. Biz, gücün ya da tehditlerin diliyle korkmayız, bizi devrimci süreç henüz oturmamışken korkutamadılar, şimdi halkın birliği yıkılmaz bir gerçeklik haline almışken öyle uzaktan başaramazlar; çünkü eğer dün biz birkaç kişiydiysek bugün kendi Devrimini savunan bütün bir halkız (Alkışlar).

26 Temmuz'da burada Santiago'da, kötü bir senaryonun hazırlandığını ve düşmanlarımızın gayretkeşliklerinin su yüzüne çıktığını ve Küba örneğini yıkma rüyalarını gerçeğe dönüştürmek için acele ettiklerini açıkladım. Venezuela, Nikaragua ve ülkemiz üzerindeki emperyalist ablukanın sıkıştırıldığına dair kanaatimi belirttim. Olaylar bu değerlendirmeyi doğruladı.

(...)
Devrimcilerin ve ilerici hareketlerin var olan durumdan çıkarabilecekleri en büyük ders, halkla bütünleşmeyi asla savsaklamamaları ve koşullar ne kadar zor olursa olsun ezilenlerin savunulması mücadelesinden vazgeçmemeleridir.

Bizim için Küba Devriminin tarihi liderinin 1975'te Birinci Parti Kongresine merkezi raporu sunarken söylediği kelimeler geçerliliğini koruyor: "Emperyalizm oldukça, parti, devlet ve halk, yapılan işleri savunmaya azami dikkat göstermektedir. Devrimci savunma asla savsaklanmayacaktır. Tarih çok çarpıcı biçimde bu prensibi unutanların hatalarından daha uzun süre yaşamadığını herkese öğretiyor".

Bununla uyumlu bir şekilde, yakın zamanda onaylanan Cumhuriyet Anayasası'nda belirtildiği gibi Bütün Halkın Savaşı stratejik konseptine dayanan, bağımsızlığı, toprak bütünlüğünü, egemenliği ve barışı koruma adına savunma eğitimi görevlerine her düzeyde öncelik vermeye devam edeceğiz.

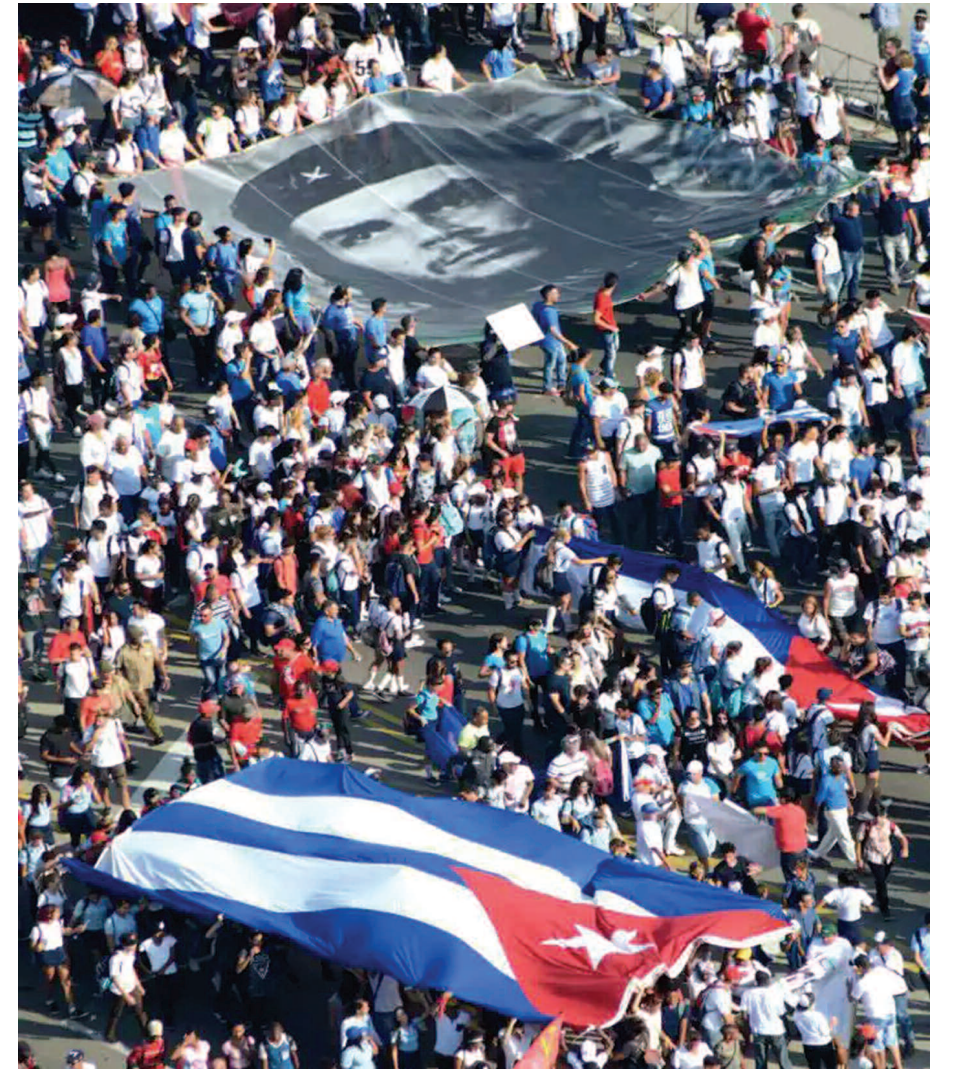
Sadece askeri düzeyde değil, en kötüsü de dahil olmak üzere tüm senaryolar için kendimizi titizlikle hazırlamak görevimizdir; böylece, hareket zamanı geldiğinde hazırlıksız olanlarda ortaya çıkan şaşkınlığa ve düşünmeden hareket etmeye yer bırakmayacağız. Fakat Fidel'in bize vasiyet ettiği gibi iyimserlik ve zafere güvenle, halkla sıkı ilişki içinde, karşımıza çıkabilecek her türlü zorluğa en iyi çözümü bulabiliriz.

(...)
Ablukaya ve onun kendini güçlendirmesine aldırmadan biz Kübalılar, dış borcu artırmaksızın yeterli miktarda yararlanabileceğimiz iç kaynaklara sahibiz. Bunun için, öncelikle, yol gösterici Parti belgelerinde belirtildiği gibi, bir angarya olarak değil fakat gelişmek için temel bir şey olan, bütün zaruri olmayan harcamaların kısılması ve daha fazla tasarruf edilmesi; ihracatın çeşitlendirilmesi; yatırım süreçlerinin verimliliğinin artırılması ve yabancı

yatırımların katılımının artırılması gerekmektedir.

Aynı konuda, 22 Aralık'ta Ulusal Meclis'te Devlet Konseyi ve Bakanlar Kurulu başkanı yoldaş Miguel Diaz-Canel Bermudez, 2018'de devletin ekonomik stoklarını ve bu yıl için yapılan planı ele aldı. Ekonomik savaşın temel ve en karmaşık görev olarak devam ettiğini vurguladı ve hepimizden en fazla çabayı beklediğini; çünkü bu görevin istediği görev olduğunu ekledi.

(...)
Küba Komünist Partisi liderliğinin, devlet ve hükümet idaresinde görev aldığı günden bugüne yoldaş Diaz-Canel'in, bölgeleri ve toplulukları ziyaret etme; kolektiflerle bağlar ve halkla doğrudan görüş alışverişi; basın ve sosyal medya aracılığıyla liderlerin denetlenebilirliğini geliştirme; aynı zamanda temel gelişme programlarının sistematik kontrolünü ve devlet ve hükümet bünyesinde kolektif önderlik ve yönetim biçimi geliştirmeye dayanan çalışma sistemi de dahil olmak üzere, beyanlarını ve giriştiği eylemleri kararlılıkla desteklediğini belirtmek yerinde olacaktır.

Aceleci bir değerlendirme yapmaktan kaçınarak diyebilirim ki, temel sorumlulukları yeni kuşaklara aktarma süreci iyi gidiyor. Daha ileri gideceğiz: aksilikler ve sürprizler olmazsa çok iyi gidiyor. Ve inanıyoruz ki, böyle de sürdüreceğiz (Alkışlar).

(...)
1 Ocak 1959'dan beri 60 yıl geçti. Bununla birlikte, devrim yaşanmadı; o hala genç ve bu sadece bir söylem değildir, tarihi bir teyittir, daha ilk anlardan bugüne onun kahramanları hep genç insanlardı ve bu 60 yıl boyunca da böyle oldu.

Devrimci süreç, onu başlatanların biyolojik yaşam süreleriyle sınırlanamaz, fakat onun sürekliliğini sağlayan genç insanların azmi ve bağlılığıyla belirlenir. Yeni kuşaklar, Küba Devrimi'nin daima genç insanların Devrimi olarak kalmasını sağlama yükümlülüğü

gündedir. Ve aynı zamanda mütevazilerin, mütevazilerce ve mütevaziler için yaptıkları Sosyalist bir Devrimdir.

Bu anlamlı günde Mariana'dan günümüze, her zaman vatanımızın kurtuluşu ve bugün inşa ettiğimiz toplumun kuruluşu için mücadelede yer almış kadınlarımıza hak ettikleri saygıyı sunmadan geçemeyiz.

Kadın ve Erkek yoldaşlar,
Halk İktidarının Ulusal Meclisi'nin bugünkü yasama kurulumun İkinci Olağan Dönemi, 24 Şubat'ta referandumla sunulacak olan Cumhuriyet Anayasası'nı onayladı.

Önceden, yaklaşık üç aylık bir zaman diliminde bütün Kübalıların katkısıyla ulusun yaşamını tanımlayan temel kararların korunduğu, Devrimin engin demokratik doğasının açık bir ifadesi olarak vatandaşların özgürce taslak üzerinde görüşlerini ifade ettikleri ve bunun sonucunda maddelerin %60'ının değiştiği geniş bir müzakere süreci oldu. Medyamız benim konu üzerinde ayrıntılı bir şekilde durmamı gerektirmeyecek şekilde sürecin bütün detaylarını araştırıp sundu. Bir kaç gün içinde kesinleşmiş yeni Anayasa metninin broşürü dağıtılmaya başlanacak.

Sadece bir kez daha soylu ve cesur halkımızın Bağımsızlık savaşını başlatılanca Guaimaro'da onaylanan ilk Küba Anayasası'nın 150. yıldönümünü kutladığımız bu yılda Anayasayı tasdik eden Devrimlerine ve Sosyalizmlerine olan çoğunluk desteklerini 24 Şubat'ta yapılacak oylamada göstereceklerine olan güvenimi eklemek isterim.

60 yıllık mücadele, fedakarlıklarımız, çabalarımız ve zaferlerimizden sonra, özgür, bağımsız ve kendi kaderinin efendisi olan bir ülke görüyoruz. Yarını hayal ederken yapılan işler bize vatanımız için onurlu ve müreffeh bir geleceği görme olanağı veriyor.

Küba'nın kahramanlıklarla dolu mücadele tarihini aklımda tutarak, halkımız adına, tam bir iyimserlik ve geleceğe güvenle diyebilirim ki, Küba Devrimi daima yaşayacaktır.
Teşekkürler.